PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК III КВІТЕНЬ — APRIL, 1962 ЧИСЛО 4

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК III
Ч. 4

КВІТЕНЬ, 1962

Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Редактор Наталія Когуська

Річна переплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

APRIL, 1962 VOL. III

Monthly Publication No. 4

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

ЖЕРТВИ НА ФОНД ЖУРНАЛА

Пані А Токарик, Гемилтон, Онт. — збірка на товариській вечірку в домі голови відділу ім. Лесі Українки пані М. Пелепяк — $33.00

Відділ ім. Доньки України — Реджайна, Саск.— з нагоди свята Л. Українки — 25.00

Пані Л. Івасюк, Н. Мельничук і Мир. Фербей — Едмонтон, Алта. — у річницю смерти мами — 25.00

Відділ ім. Л. Українки — Давфин, Ман. з нагоди 35-ліття Союзу — 20.00

Відділ ім. княгині Ольги — Вернон, Б. К. — 20.00

Відділ ім. княгині Ольги — Ґримзбі, Онт. — 21.00

Відділ ім. О. Кобилянської — Шіго, Саск. — 11.00

Пані А. Стасів — Форт Вілліям, Онт. — збірка на прийнятті в честь п-ва Сурмаїв — 11.00

Відділ ім. О. Басарабової — Торгилд, Алта. — з нагоди 35-ліття Союзу — 10.00

Відділ ім. О. Пчліки — Ню Вестминстер, Б. К. — з нагоди 35-ліття Союзу — 10.00

Відділ ім. Лесі Українки — Норт Бетлфорд, Саск. — 10.00

Відділ ім. Доньки України — Виниярд, Саск. — 10.00

Відділ ім. О. Кобилянської — Мелвил, Саск. — 10.00

Відділ ім. Л. Українки — Ендру, Алта. — 10.00

Відділ ім. Л. Українки — Норт Бетлфорд, Саск. — з нагоди вечірка присвяченого читанні творів Л. Українки і роковини О. Басарабової — 10.00

Відділ ім. О. Басарабової — Торзбі, Алта. — 10.00

Відділ ім. Доньки України — Роблин, Ман. — з чайного прийняття — 13.00

Відділ ім. С. Русової — Лонг Бренч, Онт. — 10.00

Пані П. Ворон — Келгарі, Алта. — переслала — з нагоди прийняття в честь п-ва Івана і Марії Чернецьких — 8.50

Відділ Союзу Українок при Катедрі св. Івана — Едмонтон, Алта. — 7.00

о. Панченко — збірка на похороні бл. п. Івана Ленка 6.00

Пані К. Лацик — Торонто, Онт. — 5.50

Відділ ім. княгині Ольги, Ґрендвю, Ман. — 5.00

Пані Погранична, Ніягара Фалс, Онт. — 5.00

о. В. Федак — Гемилтон, Онт. — На невянучий вінок бл. п. Маріянові Шеремета — 5.00

Відділ ім. Лесі Українки — Транскона, Ман. — з нагоди свята Л. Українки — 5.00

Жіноче Товариство при церкві св. Анни — Скарборо, Онт. — 5.00

Пані Текля Кравчук — Елфрос, Саск. — 3.00

Пані Софія Кушнірук — Виниярд, Саск. — 3.00

Пані Т. Дяковська — Ґримзбі, Онт. — 3.00

Пані О. Семенюк — Емесбург, Онт. — 3.00

Пані А. Шувера — Ґримзбі, Онт. — 2.00

о. В. Яковкевич — Шіго, Саск. — 1.50

Пані Марія Семенюк — Вінніпеґ, Ман. — 1.50

Пані Д. Максимич — Лашін, Кве. — 1.50

Пані Л. Кус — Едмонтон, Алта. — 1.50

Пані Р. Ґаук — Едмонтон, Алта. — 1.50

Пані Нема — Ст. Кетеринс, Онт. — 1.50

Пані А. Катрусяк — Саскатун, Саск. — 1.50

Пані Ева Кухта — Єлов Крік, Саск. — 1.50

Пані Марія Зазулик — Сарнія, Онт. — 1.50

Пані Оксана Фастрига — Гемилтон, Онт. — 1.50

Пані М. Редчук — Монтреал, Кве. — 1.50

Пан С. Мриглод, Калмар, Алта. — 1.00

Пані М. Паліброда — Вірдейл, Саск. — 1.00

Пані Т. Палемеренко — Вірдейл, Саск. — 1.00

Пані П. Даркович — Норт Сорей, Б. К. — 1.00

Пані А. Мельниченко — Форт Вілліям, Онт. — 1.00

Пані Т. Гандзюк — Вінніпеґ, Ман. — 1.00

Пані М. Пилиховська — Сторджис, Саск. — .50

З М І С Т

Наталія Лівицька-Холодна — Христос Воскрес 1
Софія Русова — Легенда 2
Олександра Копач — Наталена Королева 3
Маргарита Пилипчук — Зустріч 6
Галя Лазарук-Гендерсон — Жінка дома й у світі 7
Н. Когуська — Шляхом свого покликання 9
Дмитро Міщенко — Сіверяни 10
О. Лукомська — У першу річницю смерти 13
Olenka Negrych — Shevchenko's Song in Canada 14
Марія Лазарук, Тетяна Лазарович — секретарки — Звіт Пров. З'їзду 15
З громадської діяльности 17
Відділ для дітей 24
Для господинь 26
Річні звіти 28

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК III КВІТЕНЬ, 1962 Ч. 4

Наталя Лівицька-Холодна

Христос Воскрес

Був-же вид його, як блискавиця,
й одежа його біла, як сніг.
Єв. св. Матея.

I

Побожно звеличали день суботній,
А вдосвіта зібрались і пішли,
І пахощі і миро понесли
На місце страти, де був гріб Господній.

Укривши лиця в сутінки скорботні,
Одним лиш заклопотані були:
Хто б камінь їм важенний відвалив,
Щоб тіло намастити ще сьогодні.

Прийшли і вгледіли: Його нема,
В печері пустка і вступилась тьма,
Бо янгол білий в головах вартує.

— Не бійтеся! — він радісно сказав. —
Господь шле через мене вість благую,
Що Син Його цю ніч із мертвих встав.

II

І приголомшені не пойняли
Спочатку віри дивній новині цій
І в темряві шукати почали
Того, Хто тут лежав у плащаниці.

І вздріли враз: на камені скали
Стояв стрункий мов лезо блискавиці,
В світанні сяйнім вічної хвали,
А схід яскрів за ним у багряниці.

Була ж і Магдалина в тім гурті,
І Він озвався лагідно до неї:
— Не плач, Маріє, й сповісти братів,

Що випереджу їх у Галилеї.
Тоді-ж відкрились очі у сліпих:
Ось смерть подолано і змито гріх.

III

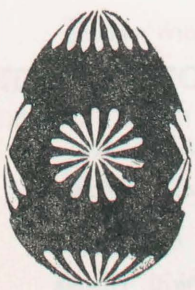

Пішли жінки і стали промовляти
До учнів Господа й до інших всіх,
Та їм здалась непевна новина та
Й не прийнято за правду свідчень тих.

І вдягнений у подорожні шати
Ісус зявився й став посеред них.
Розкрив їм розум і почав навчати,
Як це робив за днів своїх земних:

— Чого стривожились? — казав. — Мене,
Не духа бачите, живий я знову,
Хай віра в душах хворих спалахне.

Бо справдилось пророків віще слово
Й закон Мойсеїв. Волею небес
Ідіть і свідчіть скрізь: Христос воскрес!

Легенда

Кожного року впродовж тисячеліть, в темну весняну ніч, мільйони людей згадують темний вбогий сад на Палестинській землі, в саду льох — у ньому змучене тіло Великого Вчителя Правди й Любови.

До цього льоху вночі поспішає жінка. Хоче ще раз на самоті глянути на дорогі риси навіки занімілого обличчя та востаннє запашним олієм натерти покалічене тіло. Темна ніч розступається перед нею, край неба світліє. Заспівала перше пташка. Жінка приспішила кроку. Вона входить у сад, що скинув з себе темний плащ ночі. Ось і склепіння, де вона вчора так гірко ридала. Що це — камінь відвалений?

Його немає.

Значить Він живий, Він воскрес!

Молода жінка оглядається. Сад вже наче ожив. Високі кипариси тихо хитають темними гілками, а вершки їх уже позолочені першим промінням сонця, квіти ярко запахли, пташки говорять щось радісними трелями. Молода жінка здригнула. Сама неначе збудилась разом з природою й закричала: Він воскрес!

І за нею, за Марією Магдалиною повторило безліч людей. Христос Воскрес! Він живий. Він не може вмерти!

Хто це? Вічно живий, всесильний?

Ідеал.

Для Марії Магдалини воплотився в слово Великого Вчителя, для вбогої французької пастушки в дорогу їй Батьківщину, для Шарльоти Корде в Революцію, для Лесі Українки в вільній, незалежній Україні. Служення Йому сміле і безкомпромісове.

Марія Магдалина сміло і радісно проголосила світові новину. Відтоді на нас, жінках лежить обовязок зміцняти в усіх поколіннях пошану до ідеалу та закликати до служіння йому.

Тому горе тим що про це забувають!

Горе тим, що кладуть собі метою земні блага!

Софія Русова

З нагоди

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Центральна Управа Союзу Українок Канади

і редакція „Променя"

шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

В День

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Відділ ім. Лесі Українки

у Брентфорді, Онт.

вітає традиційним привітом центральну управу Союзу, редакцію „Промінь", членство по відділах і весь український нарід —

Христос Воскрес!

М. Савицька, голова

М. Іванець, секретарка

З нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ІМ. Л. УКРАЇНКИ В КАЛМАР, АЛТА.

засилає щирий привіт і побажання якнайкращих успіхів на майбутнє. Щасти Боже і в будучому!

Є. Олекшій, голова

С. Манчак, секретарка

Олександра Копач

Наталена Королева

„Не пишіть про життя,
котрого не розумієте. . .”
(Н. Королева)

Тяжко писати про життя людини, що складається не тільки з фактів зовнішнього порядку, але і з внутрішніх „факторів”, що творять рушійну силу житт'єву.

Життя людське цікаве. Тим цікавіше життя письменника, мистця, філософа. . . Цінні кожний малий спогад, слово з листа, якась дрібниця з життя, особистий погляд на те, чи інше, бо краще, ясніше освітлюють особовість людини-мистця, як самі дати, коли народився, де вчився і тим подібне. Але часами тяжко знати все це. Особливо коли нас ділять далекі краї та мор'я. Правда, преса інформує часто про життя цікавих людей, письменників — мистців, та не завжди вірно. Найкраще особисте знайомство. Та це належить до гарних „пригод” життя і не часто трапляється.

Наталену Королеву тяжко нам відвідати, особисто пізнати, бо живе вона в Чехії, у старовинному місті Мельнику, недалеко Праги. (Потягом — дві години їзди).

Мельник — старовинне місто, де в давнину жили чеські королеви-вдови, — зберіг до наших часів багато пам'яток з тієї старовини. З 11 ст. катедра, а на горі замок, зараз — багатий музей, у якому Н. Королева якийсь час працювала. Крім цього можна оглядати рештки валів оборонних , „костелик св. Людмили”, тощо. Місто має прекрасне положення. Стоїть на горбі над злиттям двох великих рік: Влтави та Ельби, яку Чехи називають „Лаба”. Навкруги Мельника багаті винниці та рясні сади.

Під Мельником — з другої сторони горба — домик, в якому ще й нині живе Наталена Королева. У цьому домику вмер 11. грудня 1941 р. Василь Королів - Старий, автор „Чмелика”, знаменитої книжки” Згадки про мою смерть”, автор ріжних, зараз вичерпаних з друку, оповідань для дітей, особливо для хлопців. Спочиває на Мельницькому цвинтарі. Чех — приятель з власної охоти зробив високий хрест та поставив на могилі.

У домику залишилась Наталена Королева зовсім сама, бо жадних кревняків не має. Та хто любить людей — від них не відходить. Тож письменниця взяла до хати хлопчика — сироту, якого ще Василь Королів дуже любив, — помогла йому вчитись і стати інженером. Войтех — бо так саме він називається — одружився з Марженкою і дальше живе вже тепер з двома дітьми — Юрком та Ленкою (Наталенкою) у домі Наталени Королевої.

Всі вони називають нашу письменницю „бабусею”. Отож „прибрана родина” допомагає у садку, чи біля хати, як треба щонебудь направити. Але остаточно кожний має своє власне життя. І письменниця здебільша живе сама, серед книжок своїх, письменницької праці, доглядання квітів. . . у товаристві свого улюбленого сірого котика „Пінокія”. . . Самотність — вірний друг письменниці. Мабуть сповнилось бажання з давніх, молодечих років, коли у віці 19 років зложила пісню, а в ній слова:

„Як ти у траві — хочу бути забутою
Щастя, якого бажаю — це жити самотою.”

Н. Королевій йде тепер на 73-тій рік. Та з вигляду ніхто не дає більше як 50 років. Хоч багато пережила на своєму віку, родинні пригоди, службу на фронті, та рани у час першої світової війни, через які й тепер трохи шкутильгає, то по сьогодні задержала молодечу свіжість. Колись чорне волосся, тепер густо перетканe сріблом сивини. На устах ласкава усмішка та добре слово для кожного, хто б він не був.

„Люблю все гарне — пише авторка в одно-

Лариса Мурович

Жолудь

Пригадую, коли прощалась я
З Тобою ув останнє (чи на віки?)
В метелиці була земля уся,
В льоду були Твої, Вітчизно, ріки.

Та Ти хилилась на моє плече
Галузкою із дуба, де єдиний
Ще жолудь був; я ж чула, що тече
Твоє тепло із нього до долини.

Такий маленький він, але мені
Подарував у день розлуки сили,
Бо сльози, що з очей пливли рясні
Його ласкаві дотики сушили.

Я і сьогодні відчуваю це,
Коли в снігу мандрую у знемозі,
Що жолудь той — цілунком у лице,
Мене наснажує в дорозі.

му листі — як колись Сафо: все сяйливе, променисте, гармонійне. А крім цього люблю книжки, . . .котів. . . і. . . колись любила дуже дорогоцінності. Не тому, що вони дорогоцінні, а тому, що вони як квіти, що ніколи не в'януть. Само собою, що люблю квіти, перфуми і годинами можу дивитись на місяць" (Лист з дня 17. 4. 1958). Тож не диво, що сталим мазунчиком письменниці є котик Пінокіо, що часто муркоче свою пісеньку на вікні.

Наша письменниця енергійна та дуже працьовита. По смерти дружини, Василя Королева мусіла давати лекції мов, яких знає дев'ять. Переважно були це лекції латинської мови, еспанської, німецької, французької та російської. Бо пенсії по своєму дружині жадної не брала, через те, що письменник В. Королів-Старий не хотів брати чеського громадянства, ані жадної „урядової" праці. Працював лише, як маляр, переважно по церквах на Закарпатті. Деякий рік чи два, був доцентом у Подєбрадській Академії. Але не сподобав собі там і залишив це становище. Малярством заробляв добре й було з чого жити.

Наталена Королева допомагала йому в тому, виготовляючи шкіци святих. Після смерти дружини — цієї праці не стало. Тоді письменниця на замовлення одного чеського підприємства „Храмове Дружство", малювала образи святих на продаж. І цією працею заробляла на прожиток. Тепер перестало воно бути актуальним, бо змінились люди і обставини.

Що до книжок — Н. Королева має свою власну бібліотеку (числом 460) а крім того в міру потреби користується великою бібліотекою міста Мельника. Ніколи не перестає письменниця читати старої латинської та грецької літератури. Її улюблені автори: Сенека, Геродот, Марк Аврелій, Плютарх, Тереса з Авіли. Багато цікавих спостережень та дуже глибоких думок знайти можна в її листах. От наведу декілька.

Про мову — „Хто дивиться на мову, що то звичайна „своя", „конверсаційна" мова, той — дуже часто знає її тільки поверховно." (Лист з дня 8. липня 1960). Мову треба студіювати, особливо письменникам, журналістам бо для них одиноким засобом творчости є слово, як для мистця — маляра фарби полотна, а для музика." Цей погляд вартий особливої нашої уваги.

Інша цікава думка про еміграцію з листа дня 19 січня 1960 р. „Емігранти — всіх народів! — бувають звичайно люди, які самі себе „деґрадували". Мовляв: „хто мене тут знає?" До того ж гостра потреба заробити на своє існування. . . переважно у людей, які про те „дома" ніяк не думали! . . . Ото ж — й іде все з „копця" . . .і як лавина, що зсувається з гори і зметає все: переконання, честь, мораль. . . Залишаючи тільки злобу і ненависть до всіх (без винятку) своїх і „чужих". Сумне це явище, але не можна на нього заплющувати очі й уважати, що всі українці без винятку складають якісь „хори Архангелів". . . вигнаних з висоти небес. . . Це — повторюю: явище кожної еміграції, не тільки української, але й французької по французькій Революції, — й польської по 1863 р. „Будувати державу" з еміграції є чистий абсурд. Єдине у чому можна проявити свою справжню любов до свого народу й покинутого краю це — наука, мистецтво, поміч. . .

Поміч не тільки матеріяльна, але й освіта і ще раз освіта. А також і любов милосердя й згода. Тільки любов і доброта можуть бути творчою силою, а ненависть і злість руйнуючі! . . Не слід навчати ненависти до всього, що „не своє". А слід навчати любити те „своє".

Погляд Наталени Королевої, що нашій літературі тяжко прийти на дороги світової літератури — гідний уваги. Бо сюжети, деталі, життя описане — незрозумілі не-українцеві. Сюжети загальносвітові відкриють їй доступ до світового читача. Так сталось з чеською літературою з приходом письменника Зейера, що своїми невичерпальними „чужими" сюжетами зробив чеську літературу загально доступною читачеві.

У нас започаткувала це Леся Українка своїми творами. А Наталена Королева продовжує її традицію. Ця письменниця, що вийшла зі середовища, так би мовити, світового за своїм аристократичним народженням, образованням всестороннім по ріжних центрах европейської культури, багата в життєвий досвід завдяки численним подорожам по світу — збагатила нашу літературу світовою тематикою.

Деякі дані про життя письменниці, Н. Королевої

Сучасна літературна критика не ставить великої ваги на життя письменника. Однак життя нашої письменниці дуже тісно зв'язане з її творчістю, як мало в котрого іншого автора. А крім цього воно барвисте і цікаве, як найкраща повість у літературі. Повне злетів, трагічних переживань і глибоких душевних зворушень. Довкола постаті Н. Королевої вже і тепер маємо багато всяких версій. Це тому, що жила вона в ріжних країнах та незвичайних обставинах. Сталося це внаслідок родового походження письменниці.

Батько Наталени Королевої, граф Адріян Дунін-Борковський, потомок давнього роду знаного вже в Україні в часах Ярослава Мудрого. Перший з цього роду Вільфред Швено („Лебідь" — родовий знак звідси) прийшов в Україну з Данії, можливо ще з варягами, з Рюриком. Звідси також і назва „Дунін", себто даньчик. В родових документах зазначено, що цей рід проживав у Києві, та навіть був посвоячений з родом нашого володаря Ярослава Мудрого. З цього факту Лев Биковський робить такий висновок: „Отже Наталена Королева була б, за його думкою, єдиною і останньою Ярославною."

Рід цей служив Україні і за гетьманських часів, в козацькій старшині часів гетьмана Богдана Хмельницького. У 18-му столітті знаходимо прізвище одного з цього роду в Кільському Університеті (Шлезвіг-Гольштайн) разом з іншими українцями, що там студіювали.

Батько, граф Адріян, власник великих маєтків був людина вчена, член французької Академії Наук (ентимолог) багато подорожував по ріжних країнах світу в наукових цілях. Мати, еспанка Марія Кляра де Кастро Ляцерда і Меданаселі Фернандез де Кордоба і Фіґероа. Обоє познайомились в Біяріц, в південній Франції, одружилась і через чотири роки жили разом в Еспанії. То ж Наталена Королева народилася не в Україні, як давніше в нас писали, але за її висловом „в самій еспанській Еспанії", в замку в селі Сан Педро де Карденія біля Бургосу, дня 3. березня 1888 року. В чотири години по народженні дівчинка осталася сиротою. З Еспанії перевезено дитину в Україну до бабуні по батькові, пані Теофілі з роду Довмонтовичів, що жила в маєтку біля Луцька на Волині. (Борки Великі).

То ж перші дитячі враження зв'язані з Україною. Поділяла вона їх з товаришкою дитячих років, Марусею, що була круглою сиротою. Уся її родина вимерла, а маленьку Марусю взяли до палати, де вони виховувались разом з Наталеною. Це про неї так тепло пише авторка в повісті „Без Коріння". Та коли дівчатка підросли їх розлучили. Маруся осталася в палаті, а Наталену щойно п'ятирічну дівчинку, по смерті бабуні Теофілі, забрав дядько Євгеньо знов до Еспанії. Батько був у подорожах і навіть не бачив своєї дочки. Сестра мами — тіточка Інес була в кляшторному пенсіонаті, і що дядько Євгеньо був священиком, то прийшлося йому маленьку сестрінку також віддати на виховання до манастир'я, в Піренеях Нотр Дам де Сіон. І дівчинка, як остання в роді, мала згодом стати черницею, а навіть місіонеркою до далеких Індій. Міжчасі вийшла заміж тіточка Інес і Наталену, що мала тоді 11 років взяла до себе. Та незабаром, бо 1895 року тіточка померла а в родині остався ще один дядько дон Лоренсо.

З тої пори Наталенна, чи як тоді називали її другим ім'ям Естрелля, вчилась то в Еспанії то у Франції, то знов у Римі. Черницею не стала, бо в її життя вступила незнана досі особа а саме друга жінка графа Дунін-Борковського. Була це славна своєю красою графиня Людмила Лось з чеського роду Отта Лосів, що був страчений по Білгорській битві 1620 року. І з тої пори галузь цього роду жила на еміграції в Парижі, не затративши через такий довгий час своєї чеської національности. Отже не була це полька, як давніше писали, але чистокровна чешка. Отож батьки покликали Наталену до Києва і вона 17-річна панна поступила до „Інституту для шляхетних панночок". Там стала також ученицею М. Лисенка. Ці часи у житті письменниці знайшли своє мистецьке відзеркалення в повісті „Без Коріння".

Високі студії з ділянки археології закінчила Н. Королева в Петербурзі, як також Малярську Академію. Та цим не вдоволяється ця багата талановита молода пані. Жадоба знання веде її на драматичні курси, що увінчалися блискучим успіхом на сцені царського Михайлівського театру, та запрошенням до французького театру Жімназ, що тоді гостював у Петербурзі. Така самостійність привела Наталену Королеву до розриву з родиною, крім дядька Євгенія. Але і на сцені не прийшлось побути довго, бо лікарі заборонили ці виступи зогляду на здоров'я. Та крім цього побут у Петербурзі був також багатий на інші події. До них належить знайомство письменниці з перським князем Іскандром Гакгаманіш ібн Куруш з роду Ахемінідів. До дуже близького подружжя не дійшло через релігійне наставлення молодої. В рік пізніше, себто 1908 письменниця жила вже в Еспанії, в Севіллі, де стрінулася з королем Альфонсом 13-им, товаришем дитячих забав з тих років коли вона малою жила в Мадриді короткий час у своєї нерідної тети, дами двору, донни Касильда де Мединаселі. Відновлена приязнь з Альфонсом 13-им не була прихильно прийнята на королівському дворі і Наталена на бажання королеви Марії Христини мусіла виїхати з Еспанії. Найближчі роки, це час подорожей і праці в ділянці археології. Між іншим письменниця була на розкопках Помпеїв враз з гуртом учених з Парижа. Студіювала єгиптологію, та старинну історію Сходу. У цьому часі почала також писати перші оповідання у французькій мові. (Д. б.)

Маргарита Пилипчук

ЗУСТРІЧ

Сніги розтаяли. Ще тільки збігали веселі весняні струмочки, виблискували до сонця, бігли у збірники й ховались під землю. Сонце гріло ласкаво й тепло. Розцвітали перші квіти. Пахло весною.

На душі у Галі веселіш. Завтра Великдень — перший день ніколи не забутих свят. І в помешкані Галі виглядає святочно: фіранки на вікнах пахли свіжістю, на підвіконнику розцвітали фіялки, підлога навоскована, блищала мов дзеркало. На столі, накритім сніжно-білою скатертю стояла пасочка, біля неї півколом писанки. Пахнуло чимсь відмінним і незвичайним.

Вже добрих кілька літ не виглядало у Галі так святочно. Бо чи ж хотілось для себе самої щось приготовляти? От, звичайно — сама та й сама; дещо, та й минає день.А ось цього Воскресення Христового Галя очікує гостя. Має приїхати ранковим поїздом і прийти прямо сюди, щоб разом розговітись. Так умовились листом.

Галя вернулась з церкви, дещо відпочила. Цього ранку вона особливо довго чесала волосся. Дивилась в дзеркало, — що воно скаже? Тут то там показались зморшки на молодім ще вродливім обличчі, в пишнім каштановім волоссі мов срібні нитки вплелись або іней присипав.

„Чи сьогодні спеціяльно хотіла бути гарною, принадною?! Ні, але все ж виглядати свіжо, і коли не елегантно, то бодай мило: біла блюзочка, синя спідничка". Була задоволена. Задумалась.

Барвистими образами побігли події — спогади. Було це давно і недавно. Ось бачить себе поруч нього, коли ще дітьми босаком ганялись за метеликами по зелених луках рідного села. Пізніше ходили разом до школи. Проминув і той час. Настали неспокійні часи а за ними воєнна хуртовина.

Юнак Василь прийшов прощатись: відходз такими ж юнаками як і він в ліси — боронити Батьківщину.

Перед нею у якімсь вихрі пливуть хаотичні, бурливі картини: утеча на захід, далі і далі від рідної землі, від рідних нив, лісів, гаїв, все далі аж гень за море. Припадок хотів, що довідались про себе. Обмінялись листами. І ось по довгих роках мали побачитись... Дальший хід думок перервав дзвінок в дверях.

Зустрілись. Подали собі руки.

— Добрий день, Галю... пані Галю — плутався і не знав як назвати. — Зі святом...

Замість юнака, стояла перед нею старша людина, майже з побілілим волоссям, тільки очі... карі очі були незмінні, дивились приязно, і хоч пробивався з них смуток, намагались весело усміхнутись — очі були юнака Василя.

На уламок секунди Галя немов заломалась, але швидко опанувала себе.

— Дякую!.. Вас також вітаю зі святом. Заходьте. Чекала. Розговіємось. Прошу до столу.

— Це для вас. — Подав вязанку весняних квітів, що їх Галя негайно примостила на Великодному столі.

Сіли напроти себе. Галя налила в чарки вина. Здавалось, що й перед очима Василя стелились дороги і стежки минулого.

— Ось зустрілись ми... — промовив .— Змінились ми з вами. Але давно минуле, наче вчора діялось, наче воскресло всією силою з сьогоднішнім днем...

Замовкли обидвоє на хвилину, наче б давали нагоду з більшою силою напливати спогадам дитинства і шкільних часів, і часів юнацтва. А відтак хід різними дорогами в широкому світі, кожне зокрема. Спільні спогади, розповіді витиснули з поміж них час, що ділив їх такою глибокою прірвою. Чулись друзями, повними життя, радісних надій і відчуття того справжнього рідного Великодня.

— А ми ж навіть не похристосувались — згадав Василь. Христос Воскрес!

— Воїстину Воскрес! — відповіла радісною усмішкою Галя.

Галя Лазарук Гендерсон

Жінка дома й у світі

Від редакції

Під цим заголовком починаємо новий відділ в нашому журналі, що його буде вести Галя Лазарук Гендерсон.

Коли поїдете до міста Давфину, віддаленого від Вінніпеґу на 220 миль на північний захід, ви напевно почуєте з радіо-станції СКДМ приємний голос та цікаву програму для жінок. Оце й буде Галя Лазарук Гендерсон, радіо-коментатор станції СКДМ в Давфині де вона працює вже шостий рік. Її програми дуже цікаві, оригінальні. Вона сама їх організує, вишукує матеріяли, компонує, приготовляє і виголошує їх зі справжнім мистецтвом радіо-коментатора. Програма Галі Лазарук Гендерсон охоплює дім, родину, домашне господарство, поради молодятам у пляновані весілля, гостина, етикета, подорож та все те, чим багате наше життя. В іншій програмі має „Вязанку втіхи" — гумор. Тепер недавно започатковано в українській мові привітання і побажання з нагоди імянин, уродин, або інших родинних святкувань.

Галя Лазарук Гендерсон є також дириґентом давфинського українського хору, славного зі своїх виступів на ріжних імпрезах як своїх так і англомовних. Українське громадянство в Давфині дуже високо цінить свою дириґентку а особливо жіноче т-во ім. Лесі Українки, відділ Союзу де Галя є членкою та цього року займає позицію пресової референтки.

Треба бути музичним критиком, щоб належно оцінити виступи хору, або сольоспів. Недавно я чула сольо-спів Галі на святі Л. Українки в Давфині й як слухач я довго була під вражінням виконаної пісні „Нічка тиха і темна була. . ."

Галя уродженка Канади. Родичі її Є. і В. Лазаруки, свідомі та ідейні громадяни, живуть також у Давфині. Галя бувша учителька вищої школи. Закінчила Промислову школу у Вінніпеґу, була в ній інструкторкою, а опісля в Давфині була директором Комерційного Департаменту Технічного відділу в Давфин Каледжу. В міжчасі студіювала теорію музики через Торонтонську Консерваторію. В організації СУМК. Галя положила багато праці у підготовці різних імпрез і виступів.

Дж. Гендерсон, чоловік Галі є директором радіо-станції СКДМ у Давфині. У них є двоє дітей — хлопчики — Варен і Ґрент. Їх вихованні, мама — Галя Гендерсон присвячує багато уваги

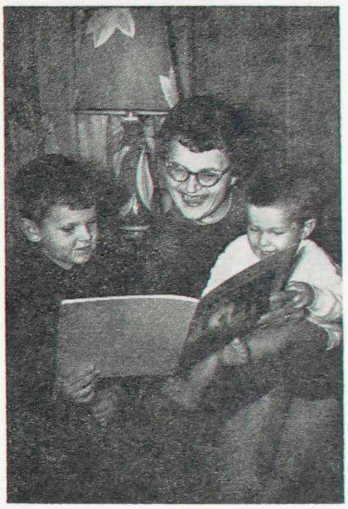

Галя Лазарук-Гендерсон з синами Вареном і Ґрентом

Це крім її багатогранної праці поза домом з якої вона вивязується з великими успіхами.

На прохання редакційної колеґії „Променя" пані Галя радо погодилась ділитись своїм багатим досвідом та знанням з читачами нашого журнала.

ЯКЩО ВИ ЗАЦІКАВЛЕНІ...

Господиня дому це чудова і рухлива особа. Вона не має нічого проти того, що її праця вимагає уваги для кількох справ нараз. Вона тільки часом жалує, що природа не дала їй більше рук. Я думаю, що більшість жінок навчились би дуже добре кухарити, коли б вони, приготовляючи поживу, не були такі заняті іншою роботою.

Жінка багато ходить. Статистика показує, що сьогодні, пересічна жінка робить 70,000 миль в протягу свого життя. Це майже три рази довкола земної кулі на рівнику. Обчислено і доведено доказом, що одна жінка з чотирма малими дітьми за один рік часу випрала білизни на 14 миль довжини, а випрасувала білизни за один рік на 49 квадратових миль. Господиня на фармі, що має досить великий збут продукції яєць, за шість років через її руки перейде стільки яєць, з яких можна виложити довжину на 166 миль. Крім того вона працює на великім городі, робить презерви, виконує всю домашню щоденну роботу і пече все домашне печиво.

Розглядаючи далі інформації з моєї течки,

Галя Лазарук-Гендерсон при мікрофоні

і згідно з фактами, я прийшла до заключення, що жінка й мати є найбільш працьовитою людиною на світі. І так беручи під увагу всі вище наведені факти, жінка повинна почуватися прекрасно на своїм місці.

Досліди показують, що жінки переважають числом. Жінок у віці поверх 40 років є багато більше як чоловіків. Пересічний вік чоловіка сьогодні є 67 років; жінка живе довше на тім самім рівні віку сім-вісім років. Тому вдів є тепер десять разів більше як вдівців.

Деякі факти, особливо в грошевих справах прямо неймовірні й потрясаючі. Жінки посідають 65 відсотків вартости приватного майна і є спадкоємцями на 80 відсотків всіх життєвих асекурацій. І не зважаючи на це, що 80 відсотків родинних доходів, це заробіток чоловіка, однак досліди показують, що ці гроші витрачають жінки. Ввиду сучасних вимог життя, жінка витрачає 85 відсотків чоловічого заробітку. І тут не підемо задалеко, коли скажемо, що чоловіки, працюючи наче невільники, стараються достарчити забаганок принадному полові.

Спроби показують, що жінка витворила більшу силу витревалости як чоловік. Жінки мають проникливий розум, більше студіюють, читають і пишуть скоріше, мають більший засіб слів, більше скромні, посідають більше зрозуміння до людських недомагань чи вдачі і в дійсности мають більшу перевагу у пристосуванні як чоловік.

Всупереч загальним твердженням, жінка не міняє так часто своєї думки, як чоловік. Її бере більше часу рішитись на щось, але раз вона рішилась — ніщо на світі не в силі її від того рішення відтягнути. Серед жінок дуже рідко трапляються такі, що не розрізняють кольорів і, майже, нема таких, що заїкуються.

То є правда, що жінки говорять більше як чоловіки; вони не тільки більше говорять — вони мають більший засіб слів і дають їм повну волю. З жінок також ліпші читачі. Статистика прямо розторощила вигадку, що жінки неуважно керують автом. Чоловіки перевищують жінок у автомобілевих випадках на десять разів більше.

Чоловіки мають дві переваги — вони можуть скоріше бігати і дуже мало жінок можуть свистати.

Якщо ви зацікавлені в деяких порадах, то ось тут одна добра від Кароліни Саймонс, яка досягнула найвищу державну позицію в Ню Йорк штаті, як якабудь жінка досі:

„Є чотири речі, що їх жінка повинна знати — як виглядати як дівчина, поводитись як лейді, думати як чоловік і працювати як віл".

А від мене ось така пригадка: жодної жінки не можна винувати якщо вона не є чарівною в 16 років життя, однак ніхто, тільки сама жінка винна, коли вона не чарівна в 40 років.

Коли ви ще не маєте книжки

Пробудження Духа

то набудьте її тепер.

НАПИСАЛА ЦЮ КНИЖКУ НАША УКРАЇНСЬКА АВТОРКА **ТЕТЯНА ШЕВЧУК.**

Чи ваша душа буває сповнена терпінь, жалю, або огірчень? Часто шукаєте забуття і не можете його знайти.

Пізнати дійсні вартости життя, увійти в розмову з Богом, пізнати Його велику мудрість, побачити і зрозуміти душу свого ближнього — це завдання книжки „Пробудження Духа". Вона дасть вам нагоду побути самому з собою і поглянути на себе в своє духове зеркало.

Книжка має 12 окремих розділів. Гарно видана. Стор. 124. Ціна **$2.00**

Замовлення слати на адресу:

Mrs. Tania E. Bishop

1526 Riverside, Spokane 11, Wash., USA

Шляхом свого покликання

Повоєнна іміґрація в Канаді дала кільканадцять замітних жіночих постатей, які всупереч всім труднощам і перепонам, пішли шляхом свого покликання і своєю наполегливою працею вносять все нові цінности в скарбницю української культури.

Одною з таких видатних жінок є Ірена Книш — письменниця і журналістка. Оце недавно вийшла друком, вже пята зряду, написана поза межами рідної землі і видана власними силами, книжка під з. „Три ровесниці".

В цій праці авторка вивела три яскравих в українській історії жіночих постаті, яким українське суспільство у вільному світі відмічувало кожній соті роковини від дня народження. Ними є — поетеса Уляна Кравченко, артистка малярка Марія Башкирцева і зірка українського театру Марія Заньковецька.

Праця ця надзвичайно цінна, вносить багато нового, дає багато світла на окремі події в життю кожної з трьох. Особливо мало знана у нас Марія Башкирцева. Авторка вивела цю ґеніяльну дівчину у всій красі її духовости й її здобутків у світі мистецтва, відкрила в ній українську душу і наблизила нас до неї. Всі ті, що читали вже „Три ровесниці", від них можна почути багато прихильної оцінки цієї книжки.

Попередні праці авторки є такі: „Перші кроки на еміґрації" — про жіночі організації по другій світовій війні. Є це цінна документація тих неповторних часів, де в хаосі воєнних подій українська жінка не тратить надії, помимо великої траґедії, втрат і болю, творить громадські цінности. Друга видана праця „Іван Франко та рівноправність жінки" видана з нагоди 100-ліття народин Івана Франка. Третя — „Смолоскип у темряві" — біографія піонерки жіночого руху Наталії Кобринської й її літературна характеристика. А так знов появляється друком збірка коротких відомостей про визначних жінок у світі й між ними також більшість українок. А ось перед нами пята видана власними силами, мистецьки оформлена книжка „Три ровесниці".

Український письменник, що хоче працювати в згоді зі своїм покликанням, а рівночасно заспокоїти навіть найскромніші вимоги своєї екзистенції, мусить вправді дуже героїчно зносити всі недостатки, що йому приносить кожний день. Авторка згаданих праць старається довати собі раду, а тимбільше, що вона сама видає і сама шукає ринку збуту для своїх праць.

При нашій частій зустрічі і розмовах, авторка ніколи не скаржиться, вона — оптиміст і вірить в самостійну до самозабуття працю; ще одної не скінчила, і вже у неї нові пляни, нові задуми і нові змагання. Прихильність і піддержка її видань з боку українського жіноцтва є для неї стимулом для дальшої праці.

Ірена Книш

Цікаво нам всетаки познайомитись ближче з цією цікавою постаттю, яка визбирує старанно всі цінні моменти і думки визначних жінок, забуваючи, мабуть, на те, що сама до них належить. Живе пані Ірена Книш постійно у Вінніпеґу. Любить вона також широкий світ і час від часу, коли обставини їй дозволяють, виїде на коротко — то до Торонта, Монтреалу, або й до Ню Йорку, чи іншого більшого міста в Зєдинених Державах Америки. Не мине вона нагоди відвідати при можливості величаві бібліотеки, архівні матеріяли, або ґалерії мистецтва. Ось кілька коротких даних про її життєву дорогу:

Родом Ірена Книш зі Львова, з дому Шкварківна. Там вона скінчила гімназію і побирала славістику на Львівському університеті. Вабила її література. Знання в цій ділянці вона доповнила при Українській Студентській Громаді і на закінчення науки одержала ступінь академічний.

Кілька ділянок цікавило її нараз — світ відкривав перед нею двері і манив до себе. Захоплював її театр і тому записалась на студії та покінчила драматичну школу у Львові. По закінчені студій учителювала у Львівській академічній гімназії, опісля у гімназії Рідної Школи, а так у гімназії Українського Інституту для дівчат.

Політичне положення нашого народу під Польщею в Західній Україні не було завидним. Всякий культурний рух був переслідуваний владою. Молодь захоплювали ідеї боротьби з на-

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

— Як добре, що я зустріла тебе, молодче, — щиро зізнається княжна. — Ще з того дня, з дня ловів, хотілось бачити...

— Мене? — і вірить, і не вірить Всеволод.

— Ага. Батько твій нагримав тоді на мене. Так злобно, так суворо дивися мені у вічі, що погляд той покою не дає мені. Мов тінь, слідує скрізь за мною. Та ще й сказав як... Ти пам'ятаєш, що сказав твій батько про лебедя?

— Він про шулік тоді, здається, говорив.

— Так, так, і про шулік. Слова його, мов волхвування, на серце каменем лягли.

— Бо то, княжно, не лебідь був, а лебедиця.

— Лебедиця?

— Так. І може, навіть діва-лебедиця.

— О боги!.. А звідки Всеволод те зна?

— Батько говорив. Тому-то, каже, людям так важко іноді знайти Лебедине озеро — серед численних лебединих зграй там діви-лебеді живуть й сліди ховають од людського ока.

Чорна замислюється. І подив, і страх стоять у неї в очах.

— Вони мені ніколи не простять, — говорить нарешті парубкові.

— Ну що-бо ти, княжно! — заспокоює Всеволод. — Чи варто думати про це? У кожного на світі свій кінець. Навіть у діви-лебедиці. Та й не мстиві вони.

Дівчина різко обертається на його голос.

— Ти так думаєш?

Але парубок не встиг відповісти. На узліссі, десь зовсім поруч, почулося розкотисте іржання. Княжна спершу зачудувалася, далі засяяла і, забувши свої клопоти, свиснула витіюватим, тільки коневі відомим, мабуть, свистом.

Невдовзі застугоніла земля, і перед дівчиною став гривастий, з вигнутою, мов у лебедя, шиєю кінь. Відблиски вогнища, яке то пригасало, то знову злітало до неба, красиво переливалися на його випещеній, аж полискуючій шерсті, швидше скрадали, ніж виділяли в темряві білизну довгої і казково-пишної гриви. А з очей так і сипали іскри, з ніздрів так і пашіло жаром.

Коневі не стоялось на місці — то бив об землю копитами, то грав довкола княжни, немовби кликав її у сідло. І в цім неспокої, в твердій, на все готовій поставі відчувалась і сила, й краса молодого огира. Сядь, здавалось, верхи — не тільки через ліси та доли, за хмари понесе цей кінь.

— Занудьгував мій Сокіл, — пояснює його неспокій княжна. — Додому кличе.

Чорна горнеться до гнідого, і пестить, і розчісує йому гриву, а Всеволод дивиться на них, очей не одведе. І не знати, ким він більше любується в цю мить, — конем чи княжною.

Повільно і, може, тому непомітно якось уліг ся галас біля вогнища, виразнішими стали таємничі звуки купальської ночі, і Всеволоду здалося навіть, що вони утрьох тільки на цьому узліссі: княжна, Сокіл і він. Он птах закричав десь між деревами, надривно, голосно, неначе налякана дитина. Княжна аж зіщулилася від того крику і, обернувшись до Всеволода, запитала одними очима: „Що це, не русалка часом?"

їздником. Кілька голосних подій, а між ними мученича смерть Ольги Басараб, неначе запалив довго тліючу іскру, що вибухнула повною силою. Творились кадри підпільної організації — легальної і нелегальної. Авторка включилась в цей рух як українка, помагала багато політичним вязням та виконувала іншу працю.

На імігрaцію виїхала Ірена вже заміжною за Зиновієм Книшем, визначним громадським діячем і публіцістом. Побували вони в ріжних частинах Европи, а найдовше прожили у Франції — від 1946 до 1950, коли виїхали до Канади. У Франції Ірена Книш очолювала організацію Союз Українок Франції та взагалі цікавилась широким громадським рухом серед української імігрaції. До Канади приїхала разом з чоловіком і сином Юрієм в 1950 році і замешкала у Вінніпеґу.

Крім вище згаданих писаних праць, дописувала Ірена Книш до ріжних часописів і журналів, як „Новий Шлях", „Український Голос", „Канадійський Фармер", журнал „Жіночий Світ", „Наше Життя".

В нашім журналі „Промінь", Ірена Книш започатковує в слідуючім ч. серію цікавих статтей.

Приглядаючись праці нашої письменниці, треба сказати, шо дійсного покликання ніщо не в силі зломити і, щоб осягнути, треба лише хотіти і вірити.

Н. Когуська

Глухо відгукнулась луна на Десні, озвався бугай в очеретах, і знову тихо. Один тільки вітер гуляє десь між соснами, таємниче перешіптується з ними, немовби радиться про щось.

Аж чують: гупнуло неподалік. Спочатку невиразно, приглушено, далі сильніше, двічі підряд навіть.

Дивляться молодята і диву даються: дерево, що стояло самотньо на поляні, рушило раптом із місця й прямує на них. Кінь насторожився, і зирить, і наслухує в той бік, а в княжни і ноги підломилися. Хотіла було сісти на Сокола й пустити його навскач, та відчула поруч Всеволода і, довірлива, притиснулась до нього.

— Не бійся, княжно, — заспокоює парубок. — Воно не до нас іде, — у ліс, до сусіда свого прямує. Сьогодні ж купальська ніч... Слухай уважно: вони розмовлятимуть...

Але підслухати розмову двох дерев так і не пощастило: знову розгорілося вогнище, і притихлі на певний час дівчата побралися за руки, з піснями та танцями пішли довкола марени.

— Дерево зупинилося? — питає по довгім мовчанні княжна.

— Ага! — жваво, ніби прокинувшись, відповідає Всеволод. — Бачиш, стоїть, як і стояло.

— От жаль, — хоробриться дівчина. — Така нагода була послухати, як розмовляють дерева, і перешкодили.

А вогнище не згасало, і пісня дівоча ще голосніше, ще бадьоріше бриніла в повітрі.

Стугони, земле, під Купалом
О ти, наше життя,
Прийми нас під своє накриття, —

і благали, й наказували дівчата. Чорна збиралася вже іти до гурту, як раптом вихопився з темряви комонник і погнав коня прямо на дівчат, що вели танок.

Крик, галас — незвичайний. Аж у вухах лящало. Але ні княжна, ні Всеволод не дивувалися тому: адже саме зараз, після проспіваних щойно слів, мав під'їхати хтось на коні і взяти під своє накриття дівоче вільце. Та тільки-но кінь вискочив із заквітчаної й сполоханої юрби, до слуху долетів несамовитий дівочий крик.

Чорна аж зойкнула, схопивши Всеволода за руку.

— Глянь, він не марену — дівчину викрав!

І, пригледівшись, кинулась раптом до Сокола.

— Куди ти, Чорна?! — хотів було стримати її Всеволод, розуміючи, що в такі справи, крім рідні, ніхто не повинен втручатися. Але Чорна кинула йому одне-єдине слово: „Милана!" — і птахом полетіла слідом за комонником.

Сокіл не любив відставати. Побачивши попереду себе коня, із шкури ліз, аби порівнятися, випередити, іти тільки першим. А зараз і поготів. Наміри княжни відчувалися у кожному попоштовху, в гарячих подихах біля розкішної гриви і немовби підігравали його бажання — вернутись мерщій додому, розвіяти по вітрові нудьгу.

Зближаючись, ще більше розпалювався, мов стріла та, летів над землею, нестримний і розпластаний, різав грудьми повітря, кожною жилкою поривався вперед.

Загледівши погоню, дівчина ще дужче почала кричати. Парубок хотів було звернути до річки — священна вода благословить його шлюб, там ніхто не посміє відняти Милану! — та нічого з того не вийшло: княжна розгадала ті наміри і, зрізавши кут, вихром налетіла на нього збоку.

Одна якась мить — і молодят немовби й не було в сідлі: Чорна з такою силою шарпнула їхнього коня за повід, що той крутнувся на місці, викинувши з сідла і необережного комонника, і його бранку.

Невдача, видно, розізлила молодця.

— Не смій, княжно! — крикнув, підводячись і заступаючи собою Милану. — Ти у сім ділі сторона.

— Я тобі дам сторони, негіднику! — гримнула на нього Чорна, накладаючи на добутий із сідла лук гостро заточену стрілу. — Пусти дівчину!

Парубок оступився в темряву, ще міцніше притискає до себе наречену.

— Ну?!

Княжна почала зводити лук.

Але що це: Милана випорснула раптом з обіймів і не утікати спішить, — падає перед подругою на коліна, хапає обома руками за стремено і просить... слізно просить відпустити її з Младаном.

Чорна отетеріла.

— Т е б е з Младаном??

— О подружко! О княжно! — ридає вже дівчина. — Прошу, благаю тебе: відпусти нас із ладом моїм, бо над'їдуть брати, і буде брань. Младана можуть забити, а мене... мене до батька повернуть!

— То ти... то ти по власній волі?! — не вірить княжна.

— Авжеж... Сьогодні ж ніч перед Купалом. Ми заздалегідь домовилися утікати.

Погляд у Милани щирий, голос по-дитячому благальний, та княжна не йме віри. Ди-

виться на неї широко відкритими, вкрай здивованими очима і не йме віри.

— А чому ж ти кричала, мов навіжена? — спитала нарешті.

— Бо мусила, — схлипує бранка. — Дівчина мусить кричати, коли її умикають. Так звичай велить.

„Звичай велить".

Чорна попустила поводи, замислилася. А Младан зрозумів це як згоду відпустити їх і почав лаштувати коня.

Княжна не перечила. А коли почувся стукіт копит, обернулася враз і різко кинула обом, ніби спересердя:

— Утікайте!

Але комонник вихопився уже з темряви; тільки вчасний стрибок Сокола перешкодив йому настигнути умикаючого.

— Стій! — різко наказала княжна, пізнавши Всеволода.

Той осадив Вороного і, не вірячи очам своїм, дивився услід втікачам.

— Младан? — обернувся нарешті до княжни.

— Младан, — ствердила Чорна. — Не зважай, хай утікають.

— То мій друг, — пояснив їй Всеволод.

— А з ним моя подруга, — пояснила й княжна. — Стій! — насторожилась раптом. — Здається, скаче хтось. І не один.

Чорна наслухувала якусь мить, потім підібрала поводи і, не питаючи згоди, наказала Всеволодові:

— Як тільки з'являться, жени коня за мною. Попробуємо заплутати Младанові сліди: у інший бік заманимо погоню.

Всеволод зачудувався нею.

— А ти сміливa, — не втримався від похвали, милуючись її не по-жіночому рішучим голосом. — Біля вогнища я інакше чомусь подумав.

Княжна різко обернулася до нього, та, помисливши, обм'якла.

— Біля вогнища я лишалась сама, а тут із молодцем чи, може, й витязем землі Сіверянської... Ну, гайда!

VI

За себе і за мужів

Сонце тільки-но мало показатись із-за обрію, а над лісом стояла вже висока, по-молодечому свіжа заграва. Неначе корона вінчала небосхил. Розкішна, золотаво-блакитна корона!

Небо довкола неї як вимите, повітря прохолодне; чути навіть, як ллється воно в груди, і освіжає, і бадьорить натруджене за ніч тіло. А од землі струмують пахощі. По всьому узліссю стоять духмяні польові пахощі! І тиша. Дзвінка передранкова тиша! Так ніби завмерло все, угледівши заграву, немовби причаїлось і чекає вирядженого до шлюбу світила.

Аж ось показалося сонце. Кинуло на ліси, на трави росяні янтарно-живе, до сліпоти яскраве проміння й одразу ж пробудило околиці. У лісі голосніше обізвалися птахи, на поляні засюрчали коники. Навіть сумирно-спокійне листя зашелестіло над головою і, як здалося княжні, усміхнулося до сонця веселою, по-людському радісною посмішкою.

Чорна не повірила тому. Обернулася до одного дерева, потім — до іншого, знову глянула на листя, що звисало над головою, і ахнула вражена: дерева й справді всміхалися, як живі! Освітлена сонцем роса, мов перли ті, перелива барвами, неначе в казці, світила веселим, навдивовижу прекрасним вогнем.

А сонце все вище і вище здіймалося над лісом. Пишне, як на веселлі, рожеве, як після купелі.

Чи княжна просипала у теремі ранки, чи сьогодні він був особливий, не такий, як завжди, — залюбувалася, замилувалась видовищем, очей не відірве. Чує, як хлюпає у серце хвиля — тепла, нестримно навальна хвиля — і ледве не плаче... Боги! Який чудовий світ розкинувся довкола, яка прекрасна її Сіверянщина! А щастя все ж катма. Здавалось, тільки б і жити отут, у цьому казковому лісі, серед цієї тиші та спокою. Так ні ж: дома — якісь гнітючі таємниці, тут — умикання. Приїхала в Зарічне повеселитися з Миланою, розвіяти в купальських ігрищах тугу, а Милана, бач, як повелася з нею, — з любчиком втекла десь у Згури. От тобі й подруга: жодним словечком не обмовилась про шлюб! Не натякнула навіть. Домовилась із Младаном — і була така. А ти, Чорна, нудьгуй тепер. Хочеш не хочеш, а мусиш вертатися додому. В Зарічному нічого більше робити. (Д. б.)

З нагоди 35-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

пересилаємо найкращі побажання

проводові в минулому, й теперішньому. Вітаємо всьо членство і його провід по відділах у цілій Канаді

Михайло і Катерина Лацик,
Торонто, Онт.

У першу річницю смерти

З Волі Всевишнього, дня 6 квітня 1961 р. відійшла у вічність бл. п. Марія Фербей, прожившн 69 років. Родину Фербеїв навістило велике горе. Усі, що знали покійну щиро співчували їм.

Похорон відбувся 10 квітня при співучасти великого числа мешканців міста Едмонтону й околиці. Це засвідчило, що покійна була відомою серед українського громадянства.

Короткий життєпис Покійної

Марія Фербей дочка Олександра й Марії Ґовдів народилася 15 липня 1892 р. на Україні, в селі Ветлин, Яворівського повіту (Галичина). На шостому році її життя вмирає батько, оставляючи десятеро дітей сиротами. Дитинство Марія провела у родинному селі, тут закінчила семирічну школу. Молоденькою дівчиною виїхала до Перемишля й тут поступила на річний курс кравецько-господарської школи під назвою „Труд". У цій школі Марія побіч фахового знання набуває національної свідомости, знайомиться з жіночим рухом, що під цю пору гарно розвивався. Школу цю Марія закінчила 1912 р. Так склалося що саме того року приїхав з Канади її брат Михайло (батько д-ра Ф. Ґовди) й рішив забрати її з собою до Канади. Розпрощавшись з ріднею і рідним селом Марія виїхала до Канади й замешкала у цього ж брата Михайла в Едмонтоні.

Як свідома українка, молода Марія відразу включається в українське громадське життя в Едмонтоні, бере активну участь в драматичному гурткові ім. І. Франка.

1915 р. вона виходить заміж за Дмитра Фербея, власника Української Книгарні в Едмонтоні. Коли 1918 р. організувався Інститут ім. М. Грушевського Марія бере активну участь у його розбудові. 1926 р. вступила вона до відділу Союзу Українок Канади й на перших зборах була вибрана касиркою.

Справа Інституту, нашої Укр. Православної Церкви й відділу Союзу все була їй дорогими.

1954 р. вдділ С.У.К. в Едмонтоні вшанував її грамотою й відзнакою смолоскипом. 1955 р. управа Катедри Св. Івана в Едмонтоні вшанували бл. п. Дмитра й Марію Фербеїв грамотою почесних членів з їхню довголітню щиру й жертвенну працю на церковно-громадському полі.

Марія Фербей примірна дружина, мати й бабуня виховала четверо дітей, дала їм релігійно-національне виховання. Сьогодні вони в рядах свідомих членів української спільноти. Великий виховний вплив мала на внуків, що напевно довго будуть памятати про свою дорогу бабуню.

У споминах друзів і членок Союзу Українок Канади залишиться вона як добрий примір української матері-піонерки в Канаді.

О. Лукомська

Бл. п. Марія Фербей

ДІТИ ПРО МАТІР

Леся Івасюк і Наталка Мельничук — доньки а Мирослава Фербей — невістка бл. п. Марії Фербей з Едмонтону обсипають ніколи невянучими квітами любові світлу постать своєї матері. Для дітей своїх ця матір стала втіленням ідеалу та приміром як треба любити свій народ, жити і трудитись для нього. Пересилаючи до редакції „Променння" згадку, пише донька пані Івасюк:

„В річницю смерти нашої дорогої Мами Марії Фербей засилаємо також на пресовий фонд нашого „Променя" від доньок — Лесі і Наталки і невістки Мирослави $25.00 на невянучі квіти. Наші Мама все чекали, коли наш Союз буде мати свій журнал, і коли він вже появився вони читали його пильно, гордились ним."

Хай образ Марії Фербей буде світлим приміром для багатьох українських матерів в Канаді.

ENGLISH SECTION

Olenka Negrych

SHEVCHENKO'S SONG IN CANADA

In 1814 a song of freedom was born in the enslaved land of Ukraine. Rising from the poor thatched home of a serf it grew in strength until it became synonymous with the voice of God. Far and wide it resounded, sending its powerful notes deep into the hearts of its people, giving them the strength to oppose the oppressor and to fight for freedom. It disclosed to the people their glorious past, pointing out the greatness that once was, a greatness which lay buried in the dust of serfdom, a greatness which must be reborn, because like all great things, it was not born to die.

1861 came along, and the breast which uttered these songs was laid to rest on the banks of its beloved Dnieper. But the song, once born, did not fade into the oblivion of forgetfulness. The same heavenly breeze which extinguished the bard's life fanned his song into greater magnitude and ignited it with immortality.

Thirty years passed after Shevchenko's death and his countrymen were faced with an unprecedented opportunity. Far across the ocean, a country called Canada welcomed people who wanted to start a new life on its prairies. Disregarding the opposition of those who ruled them the Ukrainians from Western Ukraine (this was impossible in Eastern Ukraine) managed to escape from their native land and plan not only their own future but also that of the future generations.

They crossed the ocean and entered Canada with few material goods, their families and their sturdy health. But spiritually they brought great wealth, more magnificent than they themselves realized at the time. This was not book knowledge, for life midst poverty and desperate conditions gave them no opportunity to gain it. Their spiritual wealth was more basic and more powerful; it was a key to the Ukrainian existence. This wealth was the Kobzar, the printed record of Shevchenko's song. This song also lived in their hearts, and was their prayer, their hope and their strength. It weathered well the storms of pioneer life and was handed down to us unaltered and unadulterated, still performing its sacred mission of guarding our national life, our culture, and fighting for Ukrainian freedom.

And so, one hundred years after the death of their prophet, and seventy years after their first settling in Canada, the Ukrainians honoured their poet by dedicating a statue to him on the Legislative Grounds of Manitoba, the province which received the greatest number of Ukrainian settlers. The unveiling of the Monument was a memorable date in the history of the Ukrainians in Canada. It was also a marked date in Ukrainian history in general. This was the first time in centuries that we have been able to celebrate such an occasion in complete freedom with the good will of the government and without foreign control, intervention or refusal, as this has so often happened in our native Ukraine.

The speech which our Prime Minister, John Diefenbaker, delivered on this occasion ought to be remembered by the Ukrainians of Canada. The Prime Minister spoke of our outstanding record of Canadian citizenship which had its physical beginnings in the first Ukrainian settlement, and whose ideals were documented as early as 1913 in a Resolution at a meeting at Chipman, Alberta: "...while we are proud of the country of our birth and desire to keep before us its highest ideals, we recognize that in this, our adopted country, we citizens are accorded all the rights and privileges of Canadian citizenship and that we believe it to be our duty to work in harmony with all our fellow citizens..."

The Ukrainians followed this declaration very closely. Not only did they keep before themselves Ukraine's highest ideals as recorded in Shevchenko's Kobzar, but they made remarkable progress as Canadian citizens. Mr. Diefenbaker continued: "If I were to define Ukrainian genius in terms of Canadian experience, I would... relate it to participation in public affairs. I speak not only of the limited area of public life we call politics but also many other spheres of public service including the field of education and ... teaching."

Here again, in Canada, we feel the powerful influence of Shevchenko's song of freedom and liberty. Once freedom was felt, and although it was not in their native Ukraine, the Ukrainian genius soared high, and they rushed to determine their affairs, an honoured privilege they were denied at home.

The Ukrainian interest in knowledge and teaching, their "love of letters" could also be explained in terms of their past, and again the echo of Shevchenko's song could be heard:

"Do not fool yourselves, my brothers,
Study, read and learn

ЗВІТ ПРОВІНЦІЯЛЬНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА АЛБЕРТУ

Слідували звіти окружних представниць:

Пані Марія Каланча (Одинська), з Ту Гилс, відвідала відділ в Брусов, і переповіла там звіт з минулого з'їзду, а в відділі у Мусідора, вона передала опис відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові в Вінніпеґу, а також виголосила реферат на святі Лесі Українки.. Учащала на інші підприємства і по інших відділах.

Пані Надія Кобильник, з Келґарі, заявила, що праця в її окрузі йде постійно вперед. Є вигляди на створення нового відділу в Летбридж.

Пані Розалія Гуцуляк, з Ендру, брала участь в окружних з'їздах та підприємствах в сусідніх відділах. Також поінформувала, що є нагода зорганізувати новий відділ в громаді Кегвен.

Пані Софія Гриник, голова відділу при Катедрі Св. Івана, передала теплий привіт і описала головні точки діяльности членок в Едмонтоні.

Надійшла обідня пора і всі учасниці поїхали до „Корал Дайнінґ Рум" на святочний обід. За головним столом сиділи: членки екзекутивної управи, бувші голови Екзекутиви, які урядували за минулих 30 років, пані С. Пауш — голова Союзу Українок Канади, пані Марія Ткачук — головна бесідниця з Саскатуну і, наша найстарша членка, що була присутньою на першому з'їзді Союзу Українок Канади, — пані Марія Зварич з Веґревил.

Пані Засійбіда, представляючи бувших голов: Пані Тетяна Лазарович, пані Марія Михайлишин, пані Софія Василишин, пані Доця Янда, пані Емілія Сиротюк, пані Катерина Міськів, пані Леся Івасюк, пані Ольга Ганночко і пані Настя Шемелюк, зазначувала при тому число років їх урядування головством, так і в ріжних інших постах в Екзекутиві. Відсутня була пані Леся Івасюк. Пані Емілія Сиротюк найдовше займала становище голови, і за її визначну діяльність для організації, було нагороджено дарунком, який в імені Екзекутиви і центральної управи, вручила голова Союзу Українок Канади, пані Стефанія Пауш.

Пані Ольга Ганночко представила з'їздові, пані Марію Ткачук, бувшу голову Союзу

Thoroughly the foreign things —
But do not shun your own."
(The Epistle)

These words were a sacred credo for the Ukrainian settlers and they remain so to the present day, and beyond. They are immortal to us for we realize, as did Shevchenko, that the search for knowledge and wisdom is synonymous with the search for freedom. Freedom without knowledge and wisdom is an impossibility.

This idea applies perfectly to us, the Canadian citizens. The freedom which we enjoy as Canadian citizens demands wisdom, an awarness of events which would guard the liability of our losing this freedom. All Canadians should pay heed to this idea, especially during the present precarious period of history when the government of Canada and all the countries of the free world stand unsupecting victims to the subtle infiltrations of international communism. The Ukrainians, to whom freedom is all important and who lost their freedom forty years ago, remember their prophets idealization of freedom:

"O God all-merciful of Ukraine!
Let not in foreign parts as slaves
Free Cossacks thus to perish for
'Twere shame...
To rise up from a foreign grave
Come to the Judgment...
With hands in irons...
(Hamaliya)

Fighting for freedom is not only our duty but our heritage. Blending his idea with the immortal thought of Shevchenko, Mr. Diefenbaker said: "...Ukrainians can claim precedent as the world's most persistent fighters for freedom."

We have heard our Prime Minister sum up our main contributions to Canadian nationhood at the memorable event last year. We have also noted one important fact, and that is our basic strength as a united people. The 150 thousand dollars collected within one year and the thirty thousand people present at the unveiling ceremonies proved beyond all doubt that in spite of numerous attempts to disunite us we stand together to celebrate moments of national happiness or to ward off a threatening enemy. This blessed unity could only be attributed to Shevchenko's song and its divine influence.

One hundred years have passed since the bard's death, but his song has not lost its clarity and purpose. Its message provides just as much guidance and wisdom for his people the world over because it is meant for all places and all ages. We have just briefly reviewed its miracles in Canada. Perhaps this song is God's way of saving our people from national death.

Translations of the stanzas quoted taken from: Shevchenko, Taras. Song out of darkness; selected poems translated by Vera Rich. London, The Mitre Pr., 1961.

Українок Канади з Саскатуну, яка перші року своєї організаційної діяльності провела в Едмонтоні, а сьогодні є членкою головного Комітету Музею і Мистецтва Союзу Українок Канади в Саскатуні, діяльною членкою відділу в Саскатуні, а також і дириґенткою церковного хору.

Тема доповіді пані Ткачук, була: „Організаційна дисципліна".

У своїй обширній промові, пані Ткачук підкреслила такі справи: тільки д о р о г о ю організаційної діяльності може людина себе здисциплінувати до найвищого степення услуг для громади і для свого краю; ідейна членка ніколи не відступить від своєї організації, навіть тоді, коли вона не зовсім погоджується з думками чи працею проводу; нічого не дасть людині того глибокого почуття приналежності до громадського життя, до суспільства, як членська приналежність і спільна праця з іншими в організації; тільки почерез самодисципліну, зуміє членка виявити і віддати належну пошану і вдячність проводові і членству за організаційні успіхи і корисну працю; таке членство не буде мати труднощів приєднувати нових і молодих членок у ряди своєї організації.

Пані Ткачук, яка мала одну з головних промов на першому провінціяльному з'їзді в Альберті, заявила, що Екзекутива за свої успіхи в провінції, за ці довгі роки, завдячує добре здисциплінованому членству, яке завжди йде з найщирішою допомогою на кожний заклик свого проводу.

Пані Розалія Ґовда, в імені Екзекутиви і гостей, щиро подякувала пані Ткачук за глибоко-змістовну доповідь.

Пообідня сесія продовжувалась далі в залі при Катедрі. Першою точкою був звіт пані Ольги Лукомської, референтки журнала. Вона дуже ясно представила образ старань Екзекутиви за приєднанням нових передплатниць на „Промінь" під час минулої Кампанії, а заразом подала точний підсумок нових передплат у кожному відділі чи громаді. За стараннням членок, Екзекутива на Альберту є одинокою, що зібрала назначену їй квоту нових передплат в Кампанії. Едмонтонський відділ далеко перевищив дану йому квоту, за стараннями місцевого комітету та пані Марії Гавриш, яка зібрала найбільше число передплат на цілу Канаду, за що центральна управа нагородила її гарним дарунком. В неприсутності пані М. Гавриш, дарунок від пані Лукомської прийняла пані Софія Гриник, голова місцевого відділу. Були два інші відділи, які виконали свою квоту нових передплат і за що їх було винагороджено Екзекутивою — ними є: відділ ім. Лесі Українки в Санґудо, і відділ при Українській Православній Церкві Св. Івана в Іннісфрі. Едмонтонський відділ отримав гарний альбом українських взорів вишиття. Пані Лукомська також висловила щиру подяку пані С. Ґудимі, з Ґренд Сентер, безпосередній членці Союзу Українок Канади, яка в тій околиці зібрала поважне число нових передплат.

Марія Ткачук, одна із провідниць Союзу Українок Канади, бувша його голова промовляє на ювілейнім з'їзді в Едмонтоні.

Учасниці схвалили рішення, щоб цей ювілейний з'їзд висловив оцінку пані Наталії Когуській, редакторці журнала „Промінь" за її віддану працю для журнала у формі листа подяки.

Пані Емма Верхомин, референтка журнала при відділі в Едмонтоні, звернулася з проханням до відділів і членок, щоб всі робили собі річники з „Променя". Зміст і статті в кожному числі є такі цінні і цікаві, що будуть корисними і потрібними для нас в майбутньому.

Пані Настя Шемелюк, з Смокі Лейк, коротко й докладно пояснила про користі для духового піднесення і самообразування, що людина побирає з читання добрих книжок і доброї преси, на культурно-освітніх вечірках, а головно таки у своєму домі. Добірна бібліотека, в якій знаходяться матеріяли до читання для старших і молоді, є найвижчою ознакою культури в громаді і в домі.

Головну доповідь на цій сесії виголосив д-р Яр Славутич, професор на славістичному факультеті при Албертійському університеті. Шановного промовця представила з'їздові пані Ольга Лукомська. Тема промови д-ра Яр Славутича була: „Методи навчання дітей української щоденної мови". У своїй промові доповідач пояснив слухачам, які то нераз бувають труднощі, коли учитель намагається навчити української мови, тих дітей, які зовсім не говорять рідною мовою (або дуже мало), з підручників, що написані для дітей, які добре розуміють українську мову. Дав декілька ясних прикладів цього. Саме тепер д-р Яр Славуитч виготовляє підручник, в якому методи навчання і зміст підходить вимогам тих учнів, що української мови мало або й зовсім не знають.

Шановний доповідач заявив, що пекучою потребою сьогоднішнього дня є стипендії (сколаршипс) для студентів, які побирають навчання української мови на університеті.

Після довшої дискусії над цим питанням, з'їзд схвалив рішення, щоб така стипендія, в сумі 100 долярів, була виплачена від Провінціяльної Екзекутиви найздібнішим студентам на цьому курсі. Цю справу розслідять членки Екзекутивної управи і референтка стипендій. Гроші на стипендію зложуть відділи в Алберті.

Слідували привіти делегаток відділів:Н. Федейко — ім. Лесі Українки, Норт Едмонтон, М. Вовк — ім. О. Кобилянської, Смокі Лейк, М. Світлик — ім. О. Басарабової, Торсбі, М. Стефанюк — ім. О. Басарабової, Торгилд, М. Чернівчан — ім. Лесі Українки, Ту Гилс, О. Квасюк — ім. Лесі Українки, Редвей, Б. Саїк — при Церкві Св. Івана, Інісфрі, К. Ханасик — ім. О. Пчілки, Мирнам, Р. Гуцуляк — ім. Лесі Українки, Ендру, О. Чернецька — ім. О. Басарабової, Келґарі, М. Байдала — ім. Св. Ольги, Веґревил, добр. С. Столярчук — ім. О. Кобринської, Вилліпґдон.

Пані Засійбіда зробила заклик на організаційний фонд Союзу Українок Канади, — учасниці при цій нагоді зложили суму 97 долярів.

Пані Софія Василишин, від номінаційної комісії, представила склад нової управи Екзекутиви на 1962 рік: Калина Засійбіда — голова (перевибрана), Настя Шемелюк, Смокі Лейк — уступивша голова, Михайлина Будник — 1-ша заст. голови, Марія Сулима — 2-га заст. голови, Софія Гриник (голова відділу) — 3-та заст. голови, Тетяна Лазарович — рек. секретарка, Марія Самоїл — кореспондентська секретарка, Розалія Говда — касієрка.

Котрольна комісія: Марія Михайлишин, Марія Косташ, Надія Боднар.

Голова Музейного Комітету — Ольга Семчук, референтка Видавництва (журнала) — Славка Фербей, референтка Культурно-Освітня — Наталка Мельничук, референтка Консументів (С.А.С.) — Марія Чарнецька, референтка Цивільної Оборони — Євгенія Яремчук.

Окружні представниці: Надія Кобильник — Келґарі, Марія Байдала — Веґревил, Розалія Гуцуляк — Ендру і Вилліпґдон, Марія Дубелт — Мирнам, Марія Волощук — Тургилд, Анна Звоздецька — Сангудо, Ольга Мельничук — Ту Гилс, Марія Рацой — Смокі Лейк.

Осідок надалі залишається в Едмонтоні.

На загальній сесії Інституту Св. Івана, в неділю по полудні, пані С. Пауш, голова Союзу вручила Пров. Екзекутиві на руки пані К. Засійбіді, гарний дарунок, з висловом щирої подяки, за довершення квоти нових передплат, що відділи зібрали на журнал під час недавньої кампанії.

Марія Лазарук
і
Тетяна Лазарович
секретарки.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ВІННІПЕҐУ

Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпеґу, рік-річно улаштовує імпрезу в честь своєї патронки. Цього року, заходом культурно-освітнього комітету відбулись святочні сходини з відповідною програмою.

Катедральна заля була врочисто прибрана — відзеркалюючи святочність дня і велич духа поетеси. З боку, напереді залі стояв на підвищіні портрет Лесі Українки, прибраний вишиваними рушниками; а поруч посередині залі, стояв стіл застелений вишиваним обрусом, а на столі квіти.

Святочна програма складалась з добірних точок. Вступне слово виголосила, пані Є. Білич, пояснюючи значіння сходин. Слідував мішаний хор заходом двох старших СУМК відділів — „Тризуб", і „Івана Мазепи". Цей хор відспівав „Молитва", — Гайворонського, і „Тихо Дунай воду несе", — Кошиця, під диригентурою пана Василя Соломона. Деклямацію — „Памяті Лесі Українки", віддеклямувала пані Марія Боянівська. СУМКівки молодшого відділу, Івана Данильчука, рецитували поему, „Конвалія": учасницями були — Олександра Живило, Діяна Павлик, Єлисавета Краснова, Єлисавета Пазарнюк, Галя Завісляк, — сценку виконали, Орися Юрківська і Зірка Анонійчук, а на піяно ввесь час приграваля Валін Кость. Музичну точку — піяно сольо, „Вальс Шопіна", відограла пані Галя Майба. Рецитацію поеми, „Русалка", виконали пані: Анна Назаревич, Ольга Саранчук, Стефанія Петрів, Ангелина Павлик, Галя Ласько, Ольга Долинчук, Ярослава Карпяк і панна Теодора Гаврисишин.

Цінний реферат про творчість Лесі Українки виголосив д-р М. Мандрика. У своїй обширній доповіді шановний доповідач дав аналізу драматичних творів Лесі Українки такі як „Касандра", „Вавилонський полон", „Одержима" і „На руїнах". Крім того д-р Мандрика наводив приміри безмежної любови поетки до свого поневоленого народу та її глибоку віру в силу слова, яке має стане зброєю в руках братів проти поневолителів України.

Програмою вечора уміло керувала голова культурно-освітнього комітету, пані Ольга Завісляк.

Під час програми панував святочний настрій. Присутні пильно слухали майстерно виконаних точок, обдаровуюче виконавців гучними оплесками.

Перед чайним прийняттям, що закінчувало сходини, голова жіночого товариства, пані Анастасія Воробець, зложила подяку всім тим, що своєю участ'ю причинились до успіху свята.

Є. Білич, пресова референтка

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ ЕДМОНТОН, АЛТА.

В неділю, 4-го лютого, 1962 відбувся членський чай відділу Союзу при Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Ціль такого чаю є щоб приєднувати нових членок до товариства і відбувається він на початку нового року. Чотиринадцять столиків були гарно застелені і заквітчені. І помимо великого снігу і бурі ніч перед тим, на чай прибуло гарне число людей.

Чай відкрила пані Стефанія Магус, голова комітету і попросила до слова пані Гриник, голову товариства, яка в кількох словах пояснила ціль такого чаю і обовязки членки в товаристві. Відтак пані Магус, представила увесь заряд товариства, по-

кликавши кожну наперед. Пан Федорук, наш фотоґрафіст, взяв знимку зі всього заряду. По цім слідувала довша промова пані К. Засійбіди, голови провінціяльної екзекутиви на Алберту.

У своїй обширній промові пані Засійбіда зясувала значення такої імпрези, підкреслила завдання цілої нашої організації Союзу Українок Канади і зупинилась довше над завданням членки в товаристві:

„Як обовязки, так і успіхи товариства — говорила пані Засійбіда — залежні від нас усіх, від нашої посвяти, від нашої пошани одна до одної. Тиха щоденна праця в користь громади, організації це почесна праця, яка надає людині більшої вартости, будує і збагачує її характер і робить її цінною для суспільства. Праця в т-ві дає жінці ширший світогляд, дає її змогу стрічатись з людьми, ділитися думками, черпати щонайкраще з нашої культури і пристосовувати його до домашнього життя, до виховання своїх дітей".

На закінчення своєї цінної і обширної промови пані Засійбіда звернула свої слова до членства заохочувати їх до дальшої праці в товаристві в користь своєї громади, свого суспільства і цілого свого народу.

Стефанія Маґус

ПОПУЛЯРИЗУЄМО НАШЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО ДАВФИН, МАН.

Кожного року відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Давфині влаштовує на весні базар. Такі базарі вже стали дуже популярними для всіх жителів нашого міста. Окрім чайного прийняття ми популяризуємо українське мистецтво як писанки і вишивки та продаємо українське печиво.

До минулого року ми лише продавали писанки. Виявилося велике зацікавлення між нашими співгорожанами не українцями, які бажали побачити як пишеться писанки. Наш відділ подбав, що на базарі, який відбувся в квітні минулого року, перед Великоднем, відбулася демонстрація писання писанок.

Цю демонстрацію перевела пані Савеля Бучій, яка замешкує тепер в Ґилберт Плейнс, Ман. Пані Бучій це бувша Савеля Андрейчук з Давфину. Вона почала писати писанки ще молодою дівчиною і виявила до цього мистецтва велике зацікавлення і талант. Вона разом з іншими сумківками вчащала на лекції писання писанок, що їх заряджує майже кожного року наш відділ. Савеля походить з дому, де її тато, мама і брат Олесь — всі разом засідали і залюбки писали писанки. Ми горді, що бувша давфинська сумківка пише тепер писанки не лише для себе, але і на замовлення.

Савеля Бучій при писанні писанок

Демонстрація писання писанок на нашім базарі пройшла дуже успішно. Було велике число глядачів. Ставили ріжні питання відносно писання, на які відповідала сама писанчарка при помочі голови відділу Марії Білоус. До помочі ми також мали книжечку в англійській мові „Юкраїніян Естер Еґґс" — видання Ярослави Сурмач. Окрім цього ми мали виложені взори українських вишивок і куховарську книжку Савелі Стечишин для обзнайомлення учасників базару з українським мистецтвом і куховарством. Вислід був добрий, бо ми дістали кілька замовлень на повище згадані видання.

Марія Білоус

ТРАДИЦІЙНИЙ ПОДАРУНОК ВІД ВІДДІЛУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ГЕМИЛТОНІ

Відділ ім. Лесі Українки вже третій раз справив торжественний вечерок перед різдвяними святами, для товариського підйому членок, а також для придбання фондів нашому цінному журналові „Промінь".

На 28-го грудня відбувся дуже гарний та приємний вечерок в домі нововибраної голови товариства — пані Марії Пелепяк в Стоні Крік — (пані М. Пелепяк це бувша касієрка пров. екзекутиви).

Лише почало вечоріти, як наші членки, давні, нові й майбутні поспішають біля церкви, прибрані як на свята, в чепурних капелюшках, подекуди пишаються різдвяні затички, а в кожної в руках удекоровані даруночки. Всідають по шість, сім до авт, що ними керують наші відважніші пані, і так серед веселого настрою, жартів, прямують, крутою дорогою, до містечка Стоні Крік.

По дорозі пригадуємо, як в місяці травні, ми подібно зібралися, щоб зробити несподіванку пані М. Пелепяк, випроваджуючи її в далеку дорогу на Україну на відвідини до матусі рідненької та рідні, яких вона залишила ще молодою дівчиною поверх 30 років тому. Але ось і вже ми коло ясно освітленої хати. Висідаємо, і немов колядники входимо до гарної модерної, нової привітної хати. Тут вже близькі сусідки і господарі радісно вітають нас.

В сестриннім настрою починається підготовка до вечері. Кожна як би в рідній хаті виконує якусь функцію. Нарешті все готове — дарунки понумеровані, столи прибрані, як на бенкет. Пані Пелепяк просить всіх засідати і просить пані М. Січової бути господинею цієї вечері. Пані М. Січова, це наша мила уступаюча голова, в якої минулого року відбувся подібний вечірок. Молитва свічки горять на столах, кидаючи свій таємничий блеск і на гарні інтелеґентні обличчя, з уст на півголосно лунає щира молитва.

Починається вечеря, припрошують одні других, так смачно заїдають, ніхто ані не писне про дієту... Скінчивши, подякували Господеві, за земні дари.

Тоді, як звичайно, співуча пані Стецик закликає до коляди, але вона має ще й милих помічниць, пані Є. Роман, і пані Н. Криворучка, дають такої заохоти, що це дійсно як чудовий хор співає. В майбутніх членок сльози зворушення.

Пані Ю. Новак, щирими словами дякує пані Пелепяк за прийняття до свого гостинного дому, та закликає, щоб такі вечерки увійшли в традицію в нашім відділі, і щоб рікрічно відбувалися та щоб прибуток з них йшов в користь нам дорогого „Променя".

Пані А. Токарик розповідає про зустріч в Торонті з нашою щирою

та ідейною редакторкою Наталею Когуською, яка верталася з Оттави, де вона репрезентувала наш „Промінь" на конференції редакторів етнічної преси. Закликала присутніх поширювати передплатниць — (дарунками для рідних та близьких) приєднувати та заохочувати нових передплатниць. Бо гріх щоб українське жіноцтво не користало з такого цікавого та поучаючого журнала. Також щоб членки дописували статті, спомини, вірші.

Пані П. Дибко і пані М. Кіт, в веселім настрою повно гарних висловів та жартів роздавали подарунки. Така маленька обміна даруночків, дійсно споріднює членок. Нараз чуємо мужеські голоси — попри'їздили господарі за своїми панями. Пан Пелепяк їх гостить і можна побачити що мужчини з задоволенням дають жіноцтву признання, що знають як мати приємну розвагу і зробити корисне діло.

Присутні членки зложили 33 дол. на пресовий фонд для „Променя". Чим рік збірка більшає і більше число членок на вечірок прибуває.

Присутні на вечерку пані: Новак, Загарій, Вестюк, Пелепяк, Січова, Прийма, Дибко, Цудна, Баюс, Смит, Смильська, Баран, Стецик, Фіщук, Чернишук, Черепіта, Глущенко, Іваніцка, Ердоноф, Садова, Мандзюк, Роман, Криворучко, Коропатницька, Музика, Шадна, Кисіль, Борден, Люба, Гліпка, Кіт, Ґорук, Токарчук, Токарик.

Анна Токарик

35-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ В БЕЛІС, АЛТА.

В неділю 26-го листопада 1961 році наш відділ ім. Олени Пчілки в Беліс святкували ювілей 35-ліття Союзу Українок Канади. Наше товариство було зорганізоване 1928 р. при українській прав. церкві, в той час будувався і Народній Дім. Першого року до товариства вписалося 16 членок. В 1931 році жіноче товариство вписалося до Союзу Українок Канади і стало відділом. Тепер працює при церкві і Народнім Домі. За весь час допер в т-ві були такі членкині головами: Анна Репка, Марія Ясенчук, Софія Огурян, Палагна Садова, Євдокія Шевчук, Веронія Кошман, Марія Чернівчан, Параска Андрук, Раїфта Пасічник, Медорія Чернівчан, Василина Тащук, Наталка Остапюк, Василина Чернівчан, Марія Завадюк. День почався Богослуженням в Українській Прав. Церкві; відправляв Всеч. о. Гребенюк. Прибули на свято громадяни з околиць Вільна, Данінґ, Васел, Смокі Лейк і Едмонтону. Після відправи всіх гостей запрошено на обід до Народного Дому, де також відбулася дальша програма. Настрій святочний і поважний переніссся сюди із церкви де Всеч. о. Гребенюк склав признання Союзові в Канаді як також членкам, яких в цей день ми вшановуємо. Ювіляток відзначено букетами і посаджено за головний стіл на почесне місце.

Світлина з 25-ліття відділу Союзу ім. Олени Пчілки в Беліс, Алберта. Сидять зліва направо відзначені за 25-літ праці і членства пані — Ярина Чорнолюк, Анна Репка, Геня Ґорук, Марафта Клемчук, Медорія Чернівчан, Параска Андрук, Марія Кебіч, Анна Яремчук. Бракує на знимці — Фрозини Данилюк, Варвари Завадюк і Палагни Садової.

Пані Василина Чернівчан, голова місцевого товариства відкрила програму. Пані Фіона Пелех, предсідниця (тепер мешкає в Едмонтоні але походить із Беліс де довгі роки учителювала і була тут членкою.)

Пані Марія Рацой зі Смокі Лейк представниця Союзу на Алберту була гостем промовцем.

У своїй обширній промові пані Рацой говорила про зорганізування Союзу Українок Канади, про завдання української жінки в організації і інш. Пані Рацой звернулася до ювіляток із привітанням і вручувала кожній грамоту відзначення. В імені почесних членок пані Медорія Чернівчан склала подяку екзекутиві Союзу всім присутнім і згадала членок також заслужили на пошану та не дочекали цього дня бо Господь забрав їх до себе. Цих членок ми вшанували хвилинною мовчанкою і відспівали „Вічная Память".

Промовляв пан Ґавінчук, який сказав, що українське жіноцтво дуже багато причинилося до збереження своєї культури. Привіти від сусідніх товариств зложили пані М. Пясецька зі Спеден, пані К. Ілащук зі Вильна і пані Луців з Смокі Лейк. Далі промовляв п. Репка, який також походить із Беліс, а тепер мешкає в Едмонтоні. П-во Репки були одні із перших піонерів в околиці в заснуванню Церкви і Народного Дому та жіночого товариства. Із книжки „Чверть століття на громадській ниві" він читав і багато пояснив про початки.

Привіт і подяку ювіляткам і всім стареньким матерям зложила пані Марія Попович із Васел. Все те чим ми сьогодні гордимося є завдяки нашим матерям і бабуням, які привезли з старого краю і тут передавали молодшому поколінню шануймо їх жертвенну працю та завжди щиру пораду. Щасти їм Боже ще довго між нами прожити,. На закінченню промовляв Всеч. о. Гребенюк. Він також звернувся до вшанованих членок із признанням їм за їх дотеперішні труди і сказав що вони вже заслужили на відпочинок від народної праці. Користаймо з того що старші дотепер нам здобули.

На закінчення пані Пелех подякувала всім гостям за присутність. Поздоровила ювіляток і побажала найкращого успіху відділови СУК у Бе-

35-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ У ВАЙТІ, МАН.

Світлина з ювілейного свята Союзу Українок у відділі ім. О. Кобилянської у Вайті. Сидять зліва направо: Катерина Колодрубська, Анастасія Кадинюк, Наталя Подольська, Агафія Олійник, Євгенія Угринюк (з Вінніпегу), Анастасія Дикун, Анна Фігус, Палагія Підлубна, Марія Подольська, Оксана Бугера. Другий ряу: Анна Фігус і Ольга Завісляк (з Вінніпегу), Анна Тесарська, Василина Кулачковська, Марія Морозюк, Анна Подольська, Ольга Пацьорка, Вікторія Ковальчук, Вероніа Божик, Марія Фещук, Анна Андрушко. Третій ряд: Анна Цисміструк, Софія Сторожук, Марія Музика, Марія Негрич, Анастасія Тесарська, Магда Тимчук, Анна Онисько.

В неділю 10-го грудня 1961 р. відділ Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської у Вайті святкував ювілей 35-ліття Союзу Українок Канади. Свято почалось з Богослуженням в Українській Греко-Православній Церкві Пресв. Тройці у Вайті, що його відправив о. Іван Куліш. Відслужено Молебень за здорв'я членкинь та Панахиду за померші членкині. Після Богослуження слідував спільний обід у Українськім Народнім Домі.

Відділ Союзу Українок у Вайті з організовано 1-го грудня 1929 р.

До першого заряду були увійшли: голова — пані Анастасія Кадинюк, місто голова — пані Євгенія Угринюк, касієрка — пані Анна Боднарчук, рекордова секретарка — панна Анастасія Боднарчук, фінансова секретарка — пані Анна Фургаль. До контрольної комісії увійшли пані: Анна Фігус, К. Пелешок і А. Тесарська.

Під час свята відзначено 19 членкинь, які є постійні членкині відділу 25 або більше років. Відзначено: Анастасію Кадинюк, Анну Боднарчук, Анну Фігус, Агафію Олійник, Марію Подольську, Палагію Підлубну, Марію Фещук, Марію Морозюк, Василину Кулачковську, Анастасію Дикун, Анну В. Цисміструк, Анну Микитяк, Оксану Буґеру, Ольгу Пацьорка, Марію Музика, Наталку Подольську, Вероню Божик, Анастасію Тесарську й Анну Тесарську.

Реферат свята виголосила пані добродійка Куліш. Промовляли: Ольга Завісляк з Вінніпегу, голова Провінціяльної екз. Союзу у Манітобі, Анастасія Кадинюк, перша голова відділу, Євгенія Угринюк з Вінніпегу — перша місто голова відділу, Ольга Пацьорка в імені основательок, відділу, пані К. Долинчук від відділу Союзу в Толстой, пані Костинюк від відділу в Сондавн, Мих. Сторожук від церковної громади, Іван Цисміструк від Українського Народного Дому, о. Прот. П. Стефюк з Толстой, о. Ів. Куліш, посол Іван Танчак, і Анна Фігус. Програмою керувала Анна Подольська, секретарувала Марія Негрич.

Річний звіт

Річні збори відділу відбулися 14-го січня 1962 р. Відділ числить 30 членкинь. В протязі року відбуто: новорічну вечер'ю, гра бінго, свято Лесі Українки, чайне прийняття вкористь журнала „Промінь", освітні вечерки, спільне свячене, свято День Матері. Відділ завідує українською школою.

До заряду на 1962 увійшли: голова — Марія Негрич, заст. голови — Софія Сторожук, рек. секр. Анна Цисміструк, заст. секр. Олена Боднарчук, касієрка — Анна Подольська, фні. секр. — Анастасія Дикун. Контрольорки — Марія Підлубна й Вероня Божик. Господині: Анастасія Тесарська, Марія Музика й Магда Тимчук. Відвід. хворих — Пелагія Підлубна, Вікторія Ковальчук. Реф. Червоного Хреста — Анна Онисько, Олена Боднарчук. Комітет української школи — Анна Подольська, Софія Сторожук, Василина Боднарчук. Забавовий комітет — Анастасія Тесарська, Марія Музика і Магда Тимчук.

Марія Негрич, голова
Анна Цисміструк, секр.

ліс. Програма скінчилася відспіванням „Ще не вмерла Україна" і „Боже хорони королеву".

Марія Завадюк, голова
Раїфта Пасічник, секр

ПОДВІЙНЕ СВЯТО ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ДАВФИН, МАН.

Світлина зі свята 25-ліття членок в Давфині, Ман. Сидять зліва направо — пані: Ю. Маловська, перша голова відділу в Косів, Ман., А. Чайковська, був. голова відділу в Давфині, Н. Когуська, гостя на святі, М. Білоус, голова відділу, Ю. Дух, був. голова, Ю. Стокотельна, був. голова і А. Галяберда, був. голова в Косів.

Другий ряд: А. Симчич, К. Вюн, Ю. Бабій, А. Гавриш, З. Ситник, А. Бураковська, П. Слижук, А. Фіцич. Нема на знимці ювілятки Й. Лазарук.

В неділю по полудні 25-го лютого 1962 р. в Українськім Народнім Домі відбулася концертова програма. Перша частина була присвячена для вшанування памяті Л. Українки, а друга для відзначення членок нашого відділу за їхню приналежність до організації Союзу Українок Канади на протягу 25 літ.

Перед святочною програмою, що була назначена на 2-гу год. членкині відділу зійшлися на спільну знимку і осібну знимку ювілятки. При вході членок помітний був радісний святочний настрій. Спеціяльно цей день був лагідний і ясний. Теплі проміння сонця крізь просторі вікна Народного Дому огрівали своїм теплом і додавали святочного настрою.

Дуже приємно було побачити, що ще перед програмою заля почала наповнюватися старшим громадянством, молодшим і дітьми. Входить в залю шановна і дорога нам гостя редакторка журналу „Промінь" Наталя Когуська. Її появу присутні зустріли оплесками, як вислів пошани до її особи. З цією хвилиною помітний ще поважніший настрій до надходячої програми.

Першу частину програми відкрила вступним словом пані Зеновія Ситник, в якім вона з'ясувала значіння свята. Слідували: деклямація „Вишеньки" — Олеся Ситник, хор — „Вівці мої вівці" відспівав під управою диригентки пані Галини Лазарук Гендерсон, деклямації „Ні долі ні волі" — пані Параня Соляр і „Горить моє серце" — пані З. Ситник, пісню понад тими гороньками виконали — пані Є. Підлипна і панночки В. Притула і Д. Ковальчук. Реферат про Л. Українку відчитала пані А. Мазур. На закінчення першої частини програми відграла на піяно „Крилець крилець" — Петруся Чайковська.

Другою частиною програми проводила Марія Білоус. Вона привітала всіх членкинь і присутніх з нагоди свята приналежності до організації Союзу Українок через 25 літ опісля покликала до привітів слідуючих: від церковної громади св. Юрія, заст. голови — п. Ф. Чайковський від Товариства Молодих Православних Українців, голова — п. Ф. Чайковський, від Укр. Народного Дому, заст. голови — п. Й. Ситник, від Товариства Українців Самостійників — голова др. Мих. Потоцький. Всі повище згадані у своїх коротких привітах висловили щирі побажання організації, а особливо вітали заслужених членок ювілятки. Парох о. М. Олесюк в своїм слові підчеркнув значення організації Союзу Українок Канади та заслуги членок ювілятки.

По привітах господиня програми Марія Білоус покликала на сцену всі ювілятки. Представила присутнім на святі гостю пані Н. Когуську.

Пані Когуська в своїй промові пригадала початкові роки коли то зродилося бажання жінок до організації та працю жінок в Союзі. Головно промовляла шановна прелегентка до ювілятки. Пані Когуська висловила найкращі побажання до дальшої праці на народній ниві і вручила грамоту голові відділу Марії Білоус.

Промова пані Когуської була дуже відповідна на це свято. Кожна з ювілятки пригадала собі час, як вступала до організації. Помітне було зворушення серед ювілятки і присутніх. Цей день напевно залишиться милим історичним споминком для членства нашого відділу, а зокрема для ювілятки.

Всіх ювілятки було 15. Окрім одної, що була хвора всі були присутні. Дальшу церемонію вручення грамот перебрала голова відділу Марія Білоус. Вона підчеркнула роки приналежності кожної членки-ювіляти

лятки та в коротці сказала про їхні заслуги в організації при тім вручувала кожній грамоту.

Слід згадати, що давфинський відділ збагатився на 10 членок, що були приналежні до відділу Л. Українки в Косів, Ман. Також треба підчеркнути, що пані Ю. Дух є перша з основниць відділу в Давфині, пані Ю. Маловська була першою головою відділу в Косів і пані З. Ситник одна із перших членок в Пайн Ривер.

На закінчення програми відспівала сольо „Нічка тиха і темна була" (слова Л. Українки) — пані Галина Гендерсон при акомпаніяменті Петрусі Чайковської. Всі членкині відділу відспівали гимн Союзу Українок і була подана перекуска. При перекусці замітна була оживлена розмова про святочний день, що пройшов в дуже гарнім настрою.

Марія Білоус

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ МИХАЙЛА І МАРГАРЕТИ ЦАРУКІВ

Вірдейл, Саск. — В неділю 6-го серпня 1961 року мешканці Вірдейл і околиці зібрались численно в Церкві св. Івана Хрестителя, де місцевий парох служив вдячний Молебень і виконував Чин Благословення з нагоди 50-літнього Ювілею Михайла і Маргарети Царуків.

П-во М. М. Царуки в день свого ювілею

З Церкви всі присутні перейшли до Народного Дому. Тут відбулась для всіх присутніх гостинна вечеря, що її прилагодили місцеві діти Ювілятів. Ювілейним дружбою був п. Еміль Молитвеник, а дружкою пані Ю. Дубинська. Програмою ювілейною переводив о. парох.

Михайло і Маргарета приїхали до Канади з Старого Краю і як піонери напрацювались багато тут в новій батьківщині-Канаді. Тут виховали вони 12 дітей, в тому числі 8 синів — Василя, Филипа, Володимира, Гриця, Павла, Івана, Віктора і Арнольда та 4 доньки — Марію, Галину, Павліну і Ольгу.

Отець парох переповів вкоротці важливіші моменти з їхнього життя, підкреслив працьовитість ювілятів, їхню національну свідомість, жертвенність на народні цілі а зокрема їхню побожність та любов до своєї рідної Православної Церкви. Вони є активними членами нашої громади. Кожного разу бувають на Богослуженні. Михайло виконує обовязки старшого брата а пані Маргарета працює в Церкві як сестрища. Від самого початку будови Церкви Михайло був членом будівельного комітету та багато своєї праці віддав при будові Церкви. Обоє вони пожертвували 450 долярів на будову Церкви св. Івана Хрестителя в Вірдейл. Вони завжди сповняють свої християнські практики і під кожним оглядом являються взірцевими членами. Михайло є також членом Народнього Дому, а Маргарета членкою Жіночого Товариства.

Від Церковної Громади і Народнього Дому вручив Ювілятам дарунок та поздоровляв сердечно п. Микола Крайник.

Пані Антонія Присяжна вітала Ювілятів а особливо пані Маргарету від Жіночого Товариства і вручила їй дарунок на памятку від Жін. Товариства ім. Лесі Українки в Вірдейл.

Наталя і Володимир Царук вручили Ювілятам дарунок від усіх дітей. Наспіли також дарунки і привіти від приятелів, які не могли бути присутні на Ювілею, як прим. привіт від премієра Канади Дост. Дж. Діфенбейкера, від о. Волохатюка, від Семена Царука з Меймонт, від пані Бондзюк з Саскатуну, від Степана Ткачука з Ґренлід, від доньки Марії з Алберти, від сина Василя з Онтеріо та від Павла з Торонта.

При тій веселій забаві переведено також збірку на пресу, з чого призначено 8 дол. на „Вісник" а 5 дол. на „Промінь".

Хай Господь Небесний має постійно у своїй опіці Михайла й Маргарету хай поблагословить їх на старші роки спокоєм, вдоволенням і кріпким здоров'ям та дозволить їм діждатись 75-літнього Ювілею.

о. Ст. Зузак

Світлина членок відділу ім. Лесі Українки в Мелфорт, Саск. Перший ряд зліва направо: Софія Стисук, Катерина Федик — касієрка, Анна Копачівська — голова, Докія Кобилянська — заст. голови, Магда Ткачук — секретарка. Другий ряд: Марія Гідич, Анна Мамчук, Надія Щирбій, Гиноефа Натошак, Олександра Шмір, Анєлька Френд — господиня, Марія Ригорчук, Анна Кивирега.

СВЯТО 35-ЛІТНОГО ЮВІЛЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВЕРНОН, Б. К.

В неділю дня 17-го грудня, 1961 р. відділ княгині Ольги у Вернон, Б. К. відсвяткував 35-ліття існування жіночої організації в Канаді.

По Богослуженні в Українській Греко Православній Церкві у Вернон, Всеч. о. Г. Василів, відслужив вдячний Молебень за всіх членок, що належать до цієї великої організації, — Союзу Українок Канади.

Опісля всі зійшли до церковної залі, де вже була приготована перекуска а зараз потім розпочалася Академія в честь Ювілею.

Цю Академію приготовили членки заряду, що до помочі запросили собі дяка і голову громади п. Павла Малиша. Програма була досить добірна і всі були задоволені.

Свято розпочато молитвою, зо вступним словом, що виголосила пані Марія Михайлюк, яка рівночасно й проголошувала дальшу програму. Членки відспівали кілька пісень — „О Україно", „Чом, чом, чом земле моя", і „Через балку летить галка", а пані Кіндрачук прочитала реферат, що його одержав відділ від централі, а пан Малиш проспівав сольо „Стоїть гора високая".

Пані Марія Микитюк вміло віддеклямувала „Українська мова" а п. Анастасія Микитюк дала довшу доповідь про журнал „Промінь", закликаючи всіх жінок, щоб не тільки передплачували його, але й читали.

Всеч. о. Прот. Василів, тепло привітав членок і сказав, яку велику роботу зробило наше жіноцтво в Канаді взагалі, а зокрема згадав членок нашого відділу, які багато праці вкладають як в церковне так і в національне життя нашого міста.

Відспівано кілька гуртових пісень, що саме в той час пані Михайлюк попросила зложити жертви на журнал, що присутні зложили $21.75 зо слідуючими іменами: Всеч. о. Василів, Настуня Микитюк, Марія Сокол, Софія Князь, пані Лошна, Марія Михайлюк, Павліна Кіндрачук, Наталка Чипежук, Гафія Пенюк, Павліна Андрусів, Павло Малиш, Марія Микитюк, Василина Кучер, зложили по долярові, по 75 ц. — пані Анна Журавель, а по 50 ц. — Василина Малиш, М. Алберт, Василь Гакман, І. Чоботар, Михайло Михайлюк, Михайло Лучак, Іван Остафійчук, добр. Василів, Марія Попович, Дмитро Лупул, Михайло Дучак, Василь Князь, Ден Попович, Олекса Федорняк, Іван Кучер, по 25 ц. — пані К. Третяк і пані Ф. Бойчук.

Заряд Жіночого Товариства ім. кн. Ольги Вернон, Б. К. Пані Василина Кучер — голова, Марія Михайлюк, Софія Князь, добродійка Василів, Марія Микитюк, Марія Сокол, Анастасія Микитюк, Павліна Кіндрачук і Протоєрей Василів, парох громади у Вернон.

Академію закінчено кінцевим словом, що його виголосила пані Василина Кучер і всі спільно відспівали „Де згода в родині", і „Ще невмерла Україна".

Н. Микитюк, рек. секретарка

З ХРЕСТИН НА ПРОМІНЬ

Гемилтон, Онтеріо

В неділю 22 жовтня, 1961 року панство Юрій і Галина Микитюки охрестили свого маленького синка Тараса. Чину хрещення довершив Впреп. о. В. Федак в Українській Греко-Православній Церкві св. Володимира в місті Гемилтоні. Дяком був диригент п. Макар Сушко. Кумами були: Іван Клим з Ніагара Фалс, Онт. Люся Новосядло (сестра п. Ю. Микитюка) з Рочестер, Ню Йорк, о. Ростислав Панченко з Ґримсбі, Онт. і пані Сузана Сиротюк з Ніагара Фалс, Онт.

З великої родинної радости відбувся святочний обід в домі панства Микитюків, на якім були присутні куми, приятелі і панство Натолочні (дідусь і бабка новоохрещеного Тараса як також і пані Рузя Бобик (сестра пані Галини Микитюк).

Під час обіду промовляв п. Сиротюк господар урочистости, і зробив заклик до присутніх скласти свої дари для малого Тараса в день його хрещення. Всі радо виконали цей милий обов'язок.

Пані добродійка Федак у своєму слові піднесла справу жіночого журнала „Промінь"; щоб у цьому журналі записати таку радісну подію — охрещення малого Тараса. Присутні склали свої пожертви.

Жертвували: по 5 дол.: пані Сусанна Сиротюк; по 2 дол.: Ів. Клим, п. Натолочний, Люся Новосядло; по 1 дол.: добр. Федак, добр. Панченко, М. Коротчук, Рузя Бобик, С. Кирікан.

Усім жертводавцям — щира подяка. А маленькому новоохрещеному Тарасові бажаємо рости та бути здоровеньким на потіху рідним і хресним батькам і на славу Бога й українського народу.

Присутня

Відділ для дітей

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес! Радійте діти.
Біжіть у поле, у садок,
Збирайте зіллячко і квіти,
Кладіть на Божий хрест вінок.

Нехай бренять і пахнуть квіти,
Нехай почує Божий рай,
Як на землі радіють діти
І звеселяють рідний край.

На все погляне Божа Мати,
Радіючи, з святих небес....
Збирайтесь діти, нум співати:
„Христос воскрес!
Христос воскрес!"

Л. Глібів.

ОЛЕСИК З НАШОГО БУДИНКУ

Жила в нашому будинку людина. Велика чи мала — тяжко сказати. З пелюшок вона давно-давно виросла, а до школи ще не доросла.

А звали людину Олесиком.

Усе вмів Олесик робити. І їсти, і спати, і гуляти, і гратись, і слова різні вимовляти.

Побачить батька, скаже:

— Тато!

Побачить матір, скаже:

— Мамо!

Побачить на вулиці автомобіль, скаже:

— Машина!

Ну, а як їсти захоче, так і скаже:

— Мамо! Я їсти хочу!

Якось батько поїхав у справах до іншого міста. Кілька днів минуло, батько листа додому надіслав.

Мати прочитала лист. І Олесик вирішив прочитати. Узяв лист у руки, покрутив і туди і сюди, а зрозуміти нічого не може.

Мати сіла за стіл. Папір узяла, ручку. Написала батькові відповідь.

І Олесик також вирішив татові листа написати. Олівець узяв, папір, сів за стіл. Став водити олівцем на папері, а на нім самі кривульки виходять.

От і виявилось, що не все вміє Олесик, не все знає.

Читати і писати — та й то не вміє!

Сергій Баруздін

ЯГІЛКА З ХОРОВОДОМ

Зайчику, довгі вушечка
Заграй, заграй, зайчику,
Та дрібушечки!

Зайчику, візьми скрипочку
Та потягни смичечком
Хоч хвилиночку!

Зайчику, сядь на яєчку,
Заграй, заграй, зайчику
Та ягілочку!

Грай, грай, нам пташатонькам
Грай нам, малим хлопчикам
Та й дівчатонькам!

А ми візьмемось за руки
Та й підемо на вискоки
Та на всі боки!

О. П.

БІЛИЙ РОМЕН

Коли воскрес Спаситель — пішли до Нього на поклін усі квіти землі. Розкішні троянди, солодко запашні фіялки, білі пишні лілеї і безліч інших чудових квітів з любов'ю оточили Воскреслого. Всі вони вдячними кадильницями підносили аромати свої Воскреслому Богові, всі поспішали до Нього, несучи в дар земну красу.

Найпізніше за всіх прийшла простенька квіточка з білими, не рівно складеними навколо золотого серденька пелюстками. Вона соромливо стала осторонь інших розкішних квітів, відчуваючи в глибині свого серця сльози болю й сорому за свій убогий простенький одяг...

З великою любов'ю, відданістю і милосердям глянула квіточка в очі Спасителеві і затремтіло її маленьке серце з радощів, що Він воскрес.

І спитав Воскреслий:

— Чому ти запізнилася, дитинко, і чому так не рівно складені пелюсточки твої?

Нічого не відповіла скромна квіточка, ще дужче затремтіли пелюстки її.

І сказав Спаситель:

— Велика скромність у малому! Від нині ти будеш квіткою милосердя.

Від того часу проминула довга низка років...

Ще й досі іноді ходять вулицями наших міст дорослі й діти з карнавками в руках і приколюють на груди біленьку квіточку всім, хто дає пожертву. Збір цей зветься „Білий ромен", а зібрані гроші йдуть на лікування хворих на страшну хворобу, що зветься сухотами. Отже квітка милосердя в міру сил своїх стає на боротьбу зі страшним ворогом людства.

Ганнуся.

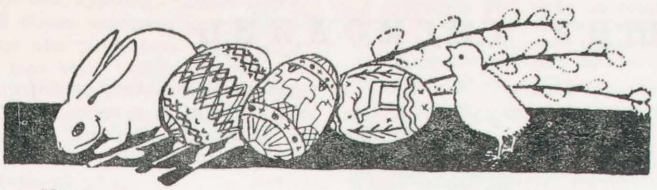

Ганна Черінь

ПАМ'ЯТАЙ!

Друзі, розкажу вам нині
Щиру правду, не казки:
В підневольній Україні
Ваші мучились батьки.

Через поле, через води
Мандрували безліч миль,
Поки віднайшли свободу
Серед цих широких піль.

Тут ви, діти, народились,
Виростали без біди,
В школі розуму навчились...
Пам'ятайте лиш завжди:

Кожний українець в світі
з діда-прадіда — козак.
Стяг наш — золото в блакиті,
А тризуб — державний знак.

В добрий час, в лиху годину,
Де б не був ти, пам'ятай
Про далеку Україну —
Наш єдиний, рідний край.

Там ще люди плачуть з болю,
Як твої батьки колись.
За Вкраїни щастя й волю
Все життя своє борись!

ХТО Я?

Я українська дитина,
Моя мати Україна,
Весь народ моя рідня,
І тризуб моє знам'я!

Українець я завуся
І цим іменем горджуся
Бо козацький в мене рід,
Здавна славний на весь світ!

По українськи говорю,
Чи то в щастю, чи то в горю,
Рідну мову не зміню,
Бо над все її ціню.

Люблю я свою родину,
Люблю неньку Україну,
Рідну земленьку люблю
Бога за неї молю!

М. Магир

ГАЇЛКА

Гаїлочка з Підсоснова —
яка ж її гарна мова!
Весна її друкувала,
Ластівками розсилала.

Летіли три ластівочки
вели весну в неділеньку
і привели із весною
Нашу милу гаїлоньку.

Летіли три янголики,
вчили пташок співатоньки —
від них вчились гаїлоньки
Наші гарні дівчатонька.

Гаїлонька з Підсоснова
яка ж її люба мова!
Весна її друкувала,
ластівками розсилала.

М. П.

ПИСАНКА

Втікла мені писаночка
червоненька.
Мала вона сині очка
круглесенька.
Куди трава зелененька
похилилась,
Туди вона малесенька
покотилась.
Згори моя писаночка
покотилася
Надибала твердий камінь
та й розбилася....

М. П-в.

Свого не цурайся

Жив собі на світі один гусак. Уродився такий пишний та гарний!

Мав гарну поставу, як для гусака, а пір'я було таке біле, мов перший сніг. Але гусак, гордовитий на свою красу, думав, що йому краще бути лебедем, ніж гусаком. Ото ж він почав цуратися своїх батьків, погорджувати ними, відділився від них і почав самітний плавати по озеру. На подобу лебедів, він завжди витягав свою шию, намагаючись зробити її подібною до лебединої шиї, вигинав її на різні сторони, аби подобати на лебедів. Та даремні були його зусилля. Шия все одно залишилася короткою й негнучкою. А побачили то лебеді, почали з нього глузувати. Не досить того. Кинулися на нього скубати. Гусак звернувся до своїх батьків за обороною, але ті його відцуралися так, як він раніше цурався їх!

Так із того часу й жив гусак на самоті, аж поки з журби не згинув. І ніхто за ним не жалував...

„Н. Н".

Для наших господинь

Цей відділ веде пані А. Сенів з Едмонтону, референтка домашньої економіки Союзу Українок Канади.

ВЕЛИКОДНЕ ПЕЧИВО

Бабка

10 горнят муки (пересіяної)
½ горнятка літеплої води
2 пачечки флейшменс дріжджів
15 жовтків
1½ горнят цукру
1 горня масла, розтопленого
1½ горнята родзинків
шкірка з одної цитрини
1 ложечку ванілії
2 ложечки солі
молоко

Розпустити ложечку цукру в півгорнятку літеплої води і посипати зверху дріжджі. Нехай постоять 10 хвилин. З половини просіяної муки зробити розчину на теплім молоці, додати розпущені дріжджі і поставити в теплім місці, щоб розчина підійшла. Тепер вбити жовтки з цукром, додати солі, ванілії і потертої шкірки з цитрини — дати все до розчини і дати решту муки і місити бабку пів години, додати масло і знов місити пів години. На останку дати сполоскані і висушені родзинки і помісити. Поставити тісто, щоб виросло в подвійну величину.

Виробляти бабки вкладаючи тісто в добре вимащені і обсипані просіяними сухарцями високі круглі форми. Коли підростуть, помастити верх розбити яйцем і дати до кухні в температуру 375° Ф. на яких 10 хвилин, відтак зменшити температуру до 300° Ф. і пекти всього разом 1 годину.

(Тісто на бабу мусить бути дуже вільне і добре вимішене).

Печена шинка (свіже м'ясо)

Ціла шинка свіжого м'яса
½ горнятка грубої солі
Кілька зубців часнику
1 ложечку сухої муштарди
½ ложечки „марджирем"
1 ложечку солі
¼ ложечки перцю
¼ ложечки „Ексент".

Положити м'ясо в миску і посипати грубою сіллю. (не столовою). Накрити миску і нехай м'ясо постоїть одну годину в хатній температурі. Тепер сполоскати в біжучій воді, витерти кухонним полотенцем і положити на бляшку. Зубчики часнику заложити в різних місцях, пробивши ножем місце. Верх м'ясо натерти сухою муштардою, „марджорем", посипати сіллю, перцем і „ексентом". До бляшки з м'ясом додоти пів горнятка води. М'яса не накривати. Пекти в температурі 325° Ф. числячи 50 хвилин на кожний фунт м'яса.

Маса до холодного м'яса

Розвести 2 ложки муштарди з водою, щоб була така як густа сметана. До цього додати пів горнятка густо вбитої сметанки (гвипінг крім). Вимішати. Додати солі і паприки. Добре захолодити. Подавати з холодним м'ясом або ковбасою.

Оріховий торт

8 повних ложок цукрової мучки (айсінг сюгар)
8 яєць
2½ горнят, або пів фунта мелених волоських оріхів.
2 ложечки спорошкованої (інстент) кави
1 неповну ложечку какао
1 ложечку порошку до печива, (бейкон павдер)
4 стол. ложки потертих сухих кришок
½ ложечки ванілії.

Вбити білки на тверду піну. Додавати по одному жовткові і далі вбивати. Додати цукор і знову вбивати. Відтак додати до маси каву, какао, порошок до печива і ванілію. Оріхи перемішати кришками, додати до маси і легко завивати їх в масу. Масу дати на приготовані, вимащені бляшки і пекти пів години в температурі 350° Ф. Перекладати масою, яка кому найбільше до вподоби. Найсмачніший з чоколядовою масою.

Мігдаловий торт

10 яєць
1½ горнят цукрової мучки (айсінг сюгар)
1 ложка спорошкованої кави
1 ложка сухих стертих кришок
3 горнят, обібраних з лушпини, спражених і потертих мігдалів.

Жовтки добре протерти з цукром. Відтак додати приготовлені наперед мігдали, каву, кришки і скоро вимішати. Билки вбити на тверду піну і завинути їх в масу. Вимастити дві тортівниці, (бляшки) дати на них масу і пекти 350 до 375° Ф. пів години.

Крем або начинка до торта

6 жовтків
6 ложок цукрової мучки
3 ложки міцної кави

Ці три складники добре вимішати і варити на легкім огні ввесь час мішаючи. Коли маса згусне, відставити з плити і далі мішати аж поки маса не прохолоне. До того додати ⅓ фунта не соленого масла. Все добре вимішати і дати на торт в середину.

На верхній крем приготовити таку масу:
1 ложечка спорошкованої (інстант) кави
3 ложки масла
1 жовток
2 горнят цукрової мучки. Все вимішати і цю масу дати на верх і боки торта.

Сира сирна паска „Тавриганка"

10 круто (твердо) зварених свіжих яєць
1 фунт свіжого, добре віджатого коровячого сиру
1 фунт свіжого не соленого масла
1 склянку свіжої солодкої або квасної сметани
1½ склянки цукру
1½ порошка ванілії (Vanillin Sugar Dr. Oetker) або ¼ палочки справжньої, добре розтертої з невеликою кількістю цукру, ванілії.

10 твердо зварених жовтків протерти через густе пластикове або інше сито і добре розтерти з половиною кількости цукру. (¾ скл.).

1 фунт свіжого, добре віджатого коров. сиру, окремо протерти також через сито і розтерти до гладкості.

1 фунт свіжого не соленого масла добре розтерти з другою половиною цукру (¾ шклянки). З'єднати розтерті жовтки, сир і масло і знову добре розтерти і вимішати, щоб не було грудочок і була суцільна маса. Добавити ванілію, розмішати і на кінець добавити 1 склянку свіжої, доброї солодкої або квасної сметани. Знову всю масу добре розтерти і виложити у спеціяльну дерев'яну

форму або друшляк, гладко обстелений білою частиною тонкою серветкою або стирочкою, добре завинути нею верх, прикрити тарелем і покласти добрий гніт, щоб вийшов увесь сік і паска спресовалася і була тугою, для цього друшляк чи форму з паскою ставити на тарелю. в холодному місці.

На другий день паска є готова до їдження. Обережно перекидається на відповідну тарелю.

Подала Анна Шпук, Торонто.

ГОРІХОВІ ЇЖАКИ

2 горнятка волоських горіхів
1 горнятко дактилів (дийтс)
2 горнятка кокосового горіха (коконац)
1 горнятко жовтого цукру (добре втисненого)
2 яйці (невбиті)

Перепустити через млинок до мелення волоські горіхи й дактилі. Додати 1½ горнят кокосового горіха і решту складників. Все разом докладно вимішати.

Брати по ложечці маси, уформити валочок грубости ковбаски і довжини мізинного пальця, обтачати в кокосовім горісі, складати на вимащеній блясі. Пекти в температурі 350 ступенів від 10 до 12 хвилин. З того припису має бути 40 їжаків.

НЕВ'ЯНУЧІ КВІТИ

Нев'янучі квіти на свіжу могилу бл. п. Марії Адамовської, піонерки народньої праці, довголітньої членкині Союзу Українок Канади, невтомної громадської діячки і співця народніх поезій, складаємо почерез наш журнал „Промінь" на його пресовий фонд $5.00.

За відділ ім. Лесі Українки у Вінніпегу
А. Воробець, голова,
А. Процюк, секретарка.

Філія Комітету Мистецтва і Музею Союзу на Манітобу, складає нев'янучі квіти на могилі бл. п. Марії Адамовської за її великі заслуги супроти свого народу, організації Союзу та праці на полі народного мистецтва. На пресовий фонд „Променя" переселаємо $5.00.

За Комітет —
А. Павлик, голова.

В листопаді, 1961 року на запрошення Комітету Українок Канади у Форт Вілліям відбулась в домівці Товариства „Просвіти" цінна доповідь пані Савелі Стечишин з Саскатуну на тему „Українська вишивка". При цім відбулась виставка ручних робіт то є українських вишивок а також концертова програма. Імпреза закінчилась чайним прийняттям.

Частина виставки вишивок

На світлині зліва направо пані Стечишин промовляє пояснюючи модель гуцульський стрій; моделює панна Кароля Задорожна. Середня знимка — Лорета Палінко моделює подільський стрій, а пані Пронич — Дурент моделює київській стрій.

ПРОВІНЦІЯЛЬНА ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ
НА СХІДНУ КАНАДУ В ТОРОНТІ ОНТ.
з нагоди 35-літнього ювілею
щиро вітає
Центральну Управу і все членство
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Висловлюємо признання всім бувшим і теперішним провідницям, редакції журнала „Промінь", і всьому членству, за їх високооцінену працю на культурно-освітній ниві. Бажаємо найкращих успіхів в майбутньому в наших спільних змаганнях.
Щасти Боже!
Таїсія Бевш — голова
Стефанія Олійник — кореспонд. секр.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЄЛОВ КРІК, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки в Єлов Крік відбулися 15-го грудня 1961 року в Народнім Домі. Присутних було 17 членок.

Голова пані Марія Зіп відкрила збори молитвою „Отче Наш". Дала звіт річної діяльности товариства, як також подякувала заступниці голови за її поміч і всім членкам за їх щиру кооперацію.

В протягу року товариство відбуло 9 місячних зборів, 3 засідань заряду, спільну кутю, 2 обіди, 5 перекусок, одну вечерю під час базару, 2 рази пирогове пущення, 2 рази випродаж домашнього печива і писанок, 3 весільних прийнять, 2 поминальних обідів, 3 похорони і один обід на оселі Зелений Гай.

Товариство пожертвувало на церковну ціль $240.68 а на Народний Дім $280.24.

Відділ відсвяткував свято Лесі Українки, День Матері, свято Тараса Шевченка, День Подяки, Свято Книжки, 35-літній ювілей Союзу Українок Канади, і інше що входило в програму.

Висилали картки і квіти хворим членкам до шпиталю.

Членки зайнялися збіркою на Червоний Хрест під час кампанії.

Провадили недільну школу і українську школу. Тов. сповнило свій буджет до централі.

З року 1960 осталось в касі	$327.73
Прихід в 1961 р.	816.46
Розходи в 1961 р.	928.28
В касі осталося	215.91

Заряд товариства на рік 1962: голова — Маруся Войціхівська, заст. голова — А. Пасішник, касіерка — Анна Липчук, секретрка — Евка Драпак.

Контрольна комісія: Ольга Олексин, Анна Олексин, Олена Войціхівська. Референтки: Настя Спілей — здоров'я, Ю. Гриневич — господарства, А. Папіш — культурно освітня. Комітет церковний — Анна Гой і Анна Борса. Комітет до обідів і перекуски: Стефка Семенюк, Анна Костюк, Марта Савчук, Наталка Ґриба. Комітет до начиня: К. Білоус, О. Матковська, М. Олексин, М. Войціхівська.

Марія Зіп, голова
Евка Драпак, секр.

ТОРОНТО, ОНТ.
Відділ Тризуб

Річні збори відділу Тризуб відбулися 4-го грудня 1961 року в залі при Катедрі св. Володимира у 404 Бетирст. Предсідницею зборів була пані О. Приходько, секретаркою пані К. Коропецька. Звіт діяльности товариства здавали: І. Вахна, М. Романко, І. Шиповик, Г. Федов, С. Карпяк, К. Коропецька, О. Гамара, С. Якимець, О. Приходько, С. Охітва. Є. Коса.

Діяльність товариства: протягом року відбули 10 місячних зборів, 3 екзекутивні. Членки брали участь у святкуванні роковин Тараса Шевченка спільно з відділом ім. княгині Ольги, ТУС. і СУМК. Членки улаштували Великодний чай і виставу народного мистецтва, та продаж писанок і домашнього печива.

Постаралися дати виставку, яка була висвітлена на телевізії „С.В.С." де членка С. Охітва коментувала на запити українських Великодніх традицій.

Приготовили обід на спільне свячене. Купили фільмове полотно до недільної школи. Товариство зарядило святковий обід на закінчення сезону праці, на якім головна бесідниця була пані Віра Кемпа.

Відділ спільно з членками ім. Княгині Ольги устроїли вечерок для студентів університету. Чайне прийняття з приводу гостини С. Пауш, голови Союзу Українок Канади спільно з відділом ім. Княгині Ольги. Членки брали участь в 10-літнім ювілею для Митрополита і Владики Михаїла. Відділ занявся кампанією за новими передплатниками „Променя". Вислали делеґатку на провінціяльний з'їзд до Гемилтону. Зорганізовано молодший СУМК. і членки мали випродаж уживаних речей. Передали цей прихід до молодшого СУМК.

Зробили всезмагання до річного базару в Катедрі св. Володимира. Зарядили дитячий базар останній день базару, що було дуже успішне.

Наш відділ входить у Комітет Українок Канади в Торонті. Також входить до Торонтонської Жіночої Ради і до Канадійської Організації Консументів. Відділ брав участь в Юнайтед Апіл.

Заряд т-ва на 1961 р.: голова — І. Вахна, 1-ша заст. голови — Л. Волошин, 2-га заст. голови — О. Турчин, рекордова секр. — К. Коропецька, кореспо. секр. — Л. Янкович, касіерка — Р. Бойко. Програмовий комітет — Т. Олійник, Г. Цукорник, С. Карпяк, А. Балан. Комітет проєктів — О. Гамара, М. Романко, О. Крепякевич, К. Майнер. Комітет сестрицтва — Ф. Гункевич, Т. Стрельчук. Репрезентантки до Жіночої Ради — С. Якимець, Н. Пасерб. Репрезентантки до Жіночого КУК. — О. Карманін, О. Приходько. Комітет молодшого, СУМК — Є. Коча, І. Шиповик. Контрольна комісія — С. Охітва, Є. Коча, С. Олійник, І. Ґудзовська.

І. Вахна, голова
І. Шиповик, уст. секр.

БРУКСБІ, САСК.
Відділ ім. Кн. Ярославни

Річні збори жін. тов. в Бруксбі відбулися 15-го листопада, 1961 р. в Народнім Домі ім. Петра Могили.

Збори відкрила голова товариства пані Марія Залещук. П. Ґорчинська предсідниця і пані В. Киверига секретаркою.

Звіти здали — голова пані Залещук, секретарка пані Д. Возняк, касіерка пані Н. Ціпивник і фін. секр. пані С. Колодинська та сестриця пані К. Возняк.

В протягу року товариство мало 12 місячних зборів і одні річні збори. Відбулось 2 бінга, одно прийняття, післано різдвяний і великодний пакунок до Старечого Дому в Мелфорт. Відбуло велику випродаж писанок і печива. Мало спільне свячене, курячу вечерю, одну перекуску, один ювілей і обід на день храму. Членкині ходили колядувати і прихід пішов на церковні потреби.

Сестриці при товаристві дбають про прикрасу і чистоту Божого храму. Т-во подбало щоб уложили електрику в Народнім Домі.

Також посилали квіти і картки хворим членкиням в шпиталях. Післали на Катедру в Вінніпегу сто долярів від сестриць.

Сповнили весь буджет. Членок є 25.

Фінансовий звіт:

З року 1960 осталоса	$924.04
Прихід в 1961 р.	738.50
Розходи в 1961 році	736.60
В касі осталось	925.94

Заряд на 1962 рік: голова — До-

кія Возняк, заст. голови — Марія Залещук, секр. — Марія Фенюк, касієрка — Надія Ціпівник, фін. секр. — Софія Ярмій. Контрольна комісія — Д. Панчук і І. Клач.

Марія Залещук, голова
Докія Возняк, секр.

РАДВЕЙ, АЛБЕРТА.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки в Редвей відбулися 3-го січня 1962 року, в домі Марії Кіріяк.

Збори відкрито молитвою і хвилевою мовчанкою за померші членкині.

Предсідницею зборів була пані С. Квашук, секретаркою Марія Чорна. Слідували звіти — голова Анна Боєчко, секр. Марія Чорна, касієрка — Вікторія Торончук. Контрольна комісія — Марія Кіріяк, господиня Наталка Палічук.

Діяльність товариства за минулий рік: відбулося 9 місячних а двоє надзвичайних зборів, засідання заряду чотири рази, членкині приготовили два церковні і два похоронні обіди, бенкет, 1 бінго, розігравка, церковний базар і весняний базар на котрий членкині повишивали гарні українські взорі, було гарне печиво.

Прощали вечерком Всеч. о. і добр. Фляків. Обідом вітали Всеч. о. і добр. Стратійчуків. Обдаровано квітами або гарним горнятком хворих членок. Вислали делеґатку на виставку і провінціяльний з'їзд до Едмонтону. Приготовлено обід на День Подяки. Улаштували вечерок-роковини Лесі Українки, святкували День Матері і роковини Шевченка. Рідну школу і катехизацію провадить Всеч. о. Стратійчук. Молодший СУМК пані Анна Ілащук. На зборах читаємо обіжники і дискутуємо прочитане. Товариство брало активну участь в праці церковної громади, прикрасили церкву новими квітами.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. осталось у касі	$41.85
Прихід на 1961 р.	662.10
Розхід на 1961 р.	502.80
В касі осталося	201.80

Заряд товариства на рік 1962: голова — С. Квашук, заст. голови — Анна Боєчко, секр. Марія Кіріяк, заст. секр. — Марія Чорна, касієрка — Вікторія Таронтчук. Контрольна комісія — Надя Луковецька, Розалія Чорна, Наталка Полічук. Господині — Гафія Літвін, Вікторія Таранчук, Марія Кіріяк. Відвідували хворих у лікарні — Надя Луковецька і Джойс Дітлоф. Касієрка сестрищ у церкві — Маргарета Коваль. Сестриці до церкви — Г. Літвін, С. Квашук, А. Боєчко, В. Торончук, П. Румар. Інструкторка СУМК — Анна Ілащук.

Анна Боєчко, голова
Марія Чорна, секр.

ГЕМИЛТОН, ОНТ.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки в Гемилтон, Онт. відбулися в понеділок дня 18-го грудня, 1961 року, в залі української прав. громади св. Володимира.

Збори були дуже успішні в присутности гарного числа членок. Членки заряду здали свої звіти і вибрали заряд на рік 1962.

В році 1961 відбулося 8 місячних зборів, 4 засідань заряду.

Свято Лесі Українки і Уляни Кравченко, 8 обідів. На однім обіді ми мали велику приємність вислухати відчит п. Пауш, голови Союзу Українок Канади під час її обїздки у східній Канаді.

Відбулося також 4 базарі, 2 випродажі уживаного убрання і базаровий шавер, на який членки і симпатики приносять дарунки на базар. Т-во також вислало делеґатку на конференцію СУС до Брентфорду. Вислали квіти і карточки до хворих членок і симпатиків і відвідували у шпиталі. Т-во передало готівки до каси церковної $683.52, подаровано 100 дол. на купно лавок до церкви і обіцяло заплатити за один великий образ на іконостас в ціні 700 дол. і вже передало 200 дол. Вислало 100 дол. на буджет до централі.

Заряд т-ва на рік 1962: уступивша голова — Марія Січова, голова — Марія Пилипяк, заст. голови — Черепіта, рек. секретарка — Галя Олексюк, заст. рек. секретарки — Юлія Новак, фінансова секретарка — Марія Будник, касієрка — Марія Пилипюк. Контрольна комісія — Варвара Логин. Катерина Баюс і Марта Глущенко. Господині — Марія Січова, Оксана Фастрига, Палагна Дибко, Домка Загарій і Юлія Стецик. Сестриці — Марія Січова, Оля Антонюк і Альбіна Чернешук. Комітет залізного фонду — Марія Баран і Галя Кіт.

Марія Пилипяк, голова
Галя Олексюк, рек. секр.

СЕНҐУДО, АЛТА.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жін. товариства відбулися 28 січня в Народнім Домі.

Діяльність товариства за минулий рік: відбулось 8 місячних зборів, 4 засідань заряду. Товариство величаво відсьвяткувало отворення великого Народного Дому обідом і програмою, починаючи Богослуженням, дало 6 весільних обідів, храмовий обід на Богородицю. Мали свято Різдвяне з Маланкою під Новий Рік. Шевченківське свято і День Матері спільно з сумківцями, один базар і бінго, продаж печива під час Великодних свят. Заінтересувались сумківцями, щоб післати на український літний курс до Інституту св. Івана — учащало 3 сумківців, також 4 учащало на курс провідництва, дали 1000 дол. на Народний Дім, сповнили буджет до централі, відвідуєм хворих у шпиталі і даємо квіти, приготовляємо представлення з сумківцями і учимо рідну школу.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. осталось в касі	$455.01
Прихід в 1961 р.	1,421.40
Розхід в 1961 р.	1,312.67
В касі осталось	563.74

До заряду увійшли пані: Надя Задерей — голова, Марія Ілюк — заст голови, Анна Звоздецька — секр, Докія Воронюк — касієрка. Контрольна комісія — Анеля Миндюк, Марія Кембіч. До хворих — Анна Миндюк, Анеля Миндюк, Анна Звоздецька. Старша сестрища А. Веренька.

Надія Задерей, голова
Анна Звоздецька, секр.

ЕНДРУ, АЛТА.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори жін. тов. ім. Лесі Українки в Ендру, Алта. відбулися 5-го грудня в домі пані Р. П. Гуцуляк. Предсідницею зборів була голова пані В. Мельник, а секретарювала пані Р. І. Гуцуляк. За рік 1961 тов. відбуло одинадцять місячних зборів; влаштувало два обіди, три чайних підприємств, три рази мали продаж печива і продаж білетів на дохід товариства, яке працює при церкві. Товариство постарало два свічники для церкви вартости 269 дол., дало грошову нагороду початкуючим клясам української мови і грошову нагороду для найвищого осягнення в українській мові в одинадцятій клясі вищої школи.

Товариство дало дарунки для не-

дільної школи під час Різдвяних свят, сповнило свій буджет до централі.

Фінансовий звіт:

З року 1960 осталось	$218.86
Прихід в 1961 р.	391.00
Розходи в 1961 р.	443.53
В касі осталось	166.33

Заряд на 1962 рік: голова — В. Мельник, 1-ша заступ. — М. Андрук, друга заст. — Р. П. Гуцуляк, секретарка — Р. І. Гуцуляк, касієрка — М. Дребіт. Кухонний комітет — Н. Матийчук, М. Андрук, В. Якімчук. Контрольна комісія — М. Лопатка, Ю. Маркевич. Товариство бабає всім відділам найкращих успіхів в їхній праці.

В. Мельник, голова
Р. І. Гуцуляк, секр.

РІДЖАЙНА, САСК.
Відділ Доньки України

Діяльність: Наше товариство начисляє 64 членок. За минулий рік відбулося 10 зборів, 2-є шиття, 3 випродажі домашнього печива і улаштовано свято книжки і роковини Лесі Українки. В протязі року тов. обслужило вечерями ТУС, бенкети і весілля в користь товариства.

З початком року тов. спільно з церковним зарядом улаштувало прощальний обід при переході з старої церкви до нової. Відтак устроїло щедру вечерю, спільне свячене, храмовий обід і обід з посвяченням нової церкви.

Членкині дали велику працю у їдальні під час Ексебишону на корисний прибуток церковної громади. Успішно відбули Весняний чай з продажем Великодного печива та писанок. Так само подали сніданок для учнів недільної школи і молоді після св. Причастя.

Весняний і осінний базар устроїли разом з церковною громадою. При кінці року тов. закінчило різдвяним базаром та чайним прийняттям з продажем Різдвяного печива.

Наш відділ входить в склад місцевої Жіночої Ради і рік-річно помагає у збірках, Юнайтед Аппіл, на умово хворих, недугу рака і т. п. Наш відділ спільно працює із місцевою церковною громадою і прихід передає на виплату нашої Православної Церкви. Тов передплачує „Український Голос", „Вісник" і „Промінь" до санаторії у Форт Сен. В улаштуванні Міжнародної Вистави наше товариство було покликане брати участь у секції українській. Членки беруть участь у церковнім хорі. Рідна і недільна школа існує тижнево під проводом членкинь. Добр. Кіцюк, пані А. Палига і пані С. Джонсон, Всеч. о. Кіцюк і члени церковної громади.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. осталось	$132.24
Прихід за 1961 рік	3,660.81
Розхід за 1961 рік	3,718.02
Осталось в касі	75.03

Річні збори відбулися 5-го грудня; До заряду увійшли — голова — М. Юзик, заст. голови — Е. Бойчук, рекор. секретарка — К. Пасека, корес. секр. — Д. Оматюк, касієрка — Д. Керелюк; господині — О. Патрелюк, Ю. Онишко, Т. Варениця. Бібліотекарка — О. Масиник. Представниці до Жіночої Ради — В. Сопівник, М. Корпан, О. Андрійчук. Комітет членства: А. Мудрей і М. Корпан. Осьвітно культурний — М. Корпан, А. Николайчук і С. Семчишин. Проєктів: Н. Бал і Е. Лисейко. Мистецтва — Н. Зенчишин і О. Андрійчук. Хворих — призначено дві членкині кожного місяця.

Контрольна комісія — Наталія Бал, О. Збитнюк і М. Сторожинська. Кінцеве слово забрав Всеч. о. Кіцюк з побажанням успіхів на наступний рік.

Заряд нашого товариства складає щиру подяку всім, що так щиро і працюють та жертвують на підприємства в біжучім році.

М. Юзик, голова
К. Пасека, секр.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.
Відділ Олени Пчілки

Протягом року відбулося 10 місячних зборів і 5 засідань заряду.

Діяльність відділу: членки приготовили Новорічну вечерю, пирогове пущення, прийняття для Капелі Бандуристів, і вечеря Подяки, відбули чотири весільних прийнять і подавали сніданок для учнів недільної школи і молоді після св. Причастія.

Зимою членки по черзі подавали перекуску під час гри бінго. Святкувало свята роковини, Олени Пчілки, Лесі Українки, Олени Теліги та Ольги Басарабової. Членки брали участь разом з учнями недільної школи у свято День Матері. Улаштували Свято Книжки і День Українського Студента. Членки сходилися і спільно шили ковдру, що її розіграно на осінньому базарі.

Улаштували весняний і осінний базар із чайним прийняттям. Мали один випродаж уживаного убрання. Вислали делегатку на провінціяльний з'їзду до Саскатуну і представницю на відкриття памятника Тараса Шевченка у Вінніпегу. Членки займалися грошевою збіркою на умово хворих, відвідують хворих у міськім шпиталі і так само у провінціяльнім шпиталі для умово-хворих. При помочі Всеч. о. Петра Блажука перевели дуже успішну збірку оголошень до журнала „Промінь". Членки беруть участь у церковному хорі.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. осталось	$412.13
Прихід в 1961 р.	3,273.95
Розхід в 1961 р.	2,427.77
Осталось у касі	1,258.51

Заряд на 1962 р. пані: Катерина Друль — голова, Ґеня Галевич — заст. голови, Ярослава Ворох — 2-га заст. голови, Марія Сохацька — секретарка, Василина Білик — заст. секр., Савеля Лазарович — касієрка.

Контрольна комісія: Анна Спилчин, Маруся Луцак, Анна Завальська. Комітет недільної школи: Маруся Луцак, Анна Спилчин, Ярослава Ворох і Анна Загарія.

Марія Гарасимів, уступ. голова
Докія Кіндрачук, усуп. секр.

ТОРГИЛД, АЛБЕРТА.
Відділ ім. Ольги Басарабової

Річні збори відділу ім. Ольги Басарабової у Торгилд вдбулися у домі п-ва В. Дідух 5 грудня 1961. Збори переводила А. Томнюк, отворивши їх молитвою. Звіт діяльности здала А. Рудніцка, звіт касієрки Е. Дідух.

Діяльність тов. з 1961 р. така: мали 9 місячних зборів — а 2 спеціяльних. Святкували роковини Лесі Українки і Ольги Басарабової читаними рефератами, також роковини Шевченка де всі члени і членкині церкви і тов. зійшлися і почули дуже цікавий реферат, що його виголосив Всеч. о. О. Фляк, а Борис Фляк мав деклямацію. Тому, що треба багато грошей на поновлення фундаменту церкви, членкині тяжко працюють. Два рази мали продаж варенників і печива. Також членкині кухарили для трьох весіль і для двох похоронних обідів. Обіди приготовляли на храм Петра і Павла і на річний базар. Обдарували і відвідували хворих членкинь. Тов. жертвувало на Червоний Хрест і на поборювання рака. Посилали делегатку на пров. з'їзд до Едмонтону. Пані П. Стефаник була делегаткою, пані

П. Стефаник також вишила до церкви гарні речі. Займаємося недільною школою до якої учащає до 38 дітей і яку учить п. І. Горецький, М. Волощук, Л. Татарин, Ю. Седляк. На День Матері дали концерт діти недільної школи а після було чайне прийняття. Тов. давало різдвяні подарунки для учасників школи, а у літі їм улаштували пікнік. Тов. було одним з організацій що старалося про будову шпиталю у Торгілд. Членки ходили колядувати, діти і старші у мисті і на фармах.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. осталось	$1,271.61
Прихід у 1961 р.	2,115.00
Розходи у 1961 р.	622.64
У касі осталося	2,763.91

Заряд на 1962 р.: голова — А. Томнюк, заст. гол. — М. Волощук, секр. — А. Рудніцка, заст. секр. — **Ю. Седляк, касієрка** — Є. Дідух. Референтка — А. Татарин, комітет відвідування хворих — А. Проданюк, С. Остафійчук.

Церковні сестриці — А. Горецька, А. Проданюк, М. Гаврилів. Контрольна комісія — А. Проданюк, П. Винійчук, А. Ґорецька. Господині — Р. Борко, Х. Рожак, К. Молайко, Р. Мекетей, К. Клебак.

А. Томнюк, голова
А. Рудніцька, секретарка

ВАТСОН, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки при Укр. Прав. Церкві св. Михаїла відбулися 7-го грудня 1961 р. у домі пані Олі Бокшован. Збори відкрила голова Анна Половач молитвою. Председницею зборів була пані Марія Кінащук, секр. Марія Гребенюк. Секретарка перечитала звіт з минувших річних зборів. Касовий звіт здала Оля Бокшован. Діяльність цілорічної праці дала голова, Анна Половач і подякувала членкам за їх працю.

Протягом року товариство мало 9 місячних зборів, 2 засідань. Відсвятковано свято Лесі Українки, Т. Шевченка і День Матері. Улаштовано випродаж домашнього печива, Різдвяного і Великодного, 2 обіди, спіль не свячене і храм. 2 весільні вечері, 1 базар, 2 перекуски за упокійних, Розалії Чиж і Катерини Сакуньдяк. На Різдвяні свята членки ходили колядувати на Церкву. Товариство викінчило церковну залю і кухню. Помагає місцевим організаціям: на Червоний Хрест, недуга рака, поліо і на місцевий шпиталь.

Комітет відвідує хворих. Товариство сповнило свій буджет до централі. Наш відділ вітає молодих членок, які вступили в членство нашого товариства.

З 1960 р. осталось	$487.62
Прихід на 1961 р.	489.89
Розходи на 1961 р.	670.81
У касі осталось	$306.70

Входять до заряду на 1962 рік — пані: Анна Полович — голова, Людвіна Процко — заст. голови, Оля Бокшован — касієрка, Анна М. Сакундяк — рек. секр., Марія Кінащук — кореспондентка. Контрольорки — Марія Гребенюк і Марта Франко. Комітет відвідування хворих — Анна Полович — і Марія Снятинська. Господині: Марія Кінащук і Людвіна Процко. Сестриці: Анна Процко, Анна Полович — Анна Манчур і Людвіна Процко. Збори закінчено молитвою: „Достойно".

Анна Полович, голова
Анна, М. Сакундяк, секретарка

КАДВОРТ, САСК.
Відділ ім. Кн. Ольги

За рік відбулось 10 місячних зборів. Заходом т-ва приготовлено 3 обіди, один базар і вечерю під час базару, один поминальний обід, одну поминальну перекуску. Один рекуску на Великдень. Через 4 місяці членкині помагали у клініці здоровя.

До місцевої церкви т-во купило речей на $110.20, жертвувало на викінчення залі під церквою 1,000 дол. боти на базари. Мали танець і пе-Жертвували на Червоний Хрест, на недугу рака, на стипендійний фонд, сповнили свій буджет до централі. Т-во жертвувало 100 дол. на будову Катедри в Вінніпегу, і купило меблі до спальні до нової резиденції в Вакав і велике дзеркало на стіну — вартість разом $300.97.

Т-во дало кожній дитині маленькій різдвяний дарунок, також зробило дітям і родичам приемність коло озера, на Зеленім Гаю, вінер рост, т-во одержало другу нагороду за вишивки на Принс Альберт виставці (ексебишон) і вислало двом членкиням квіти до шпиталю.

У касі з 1960 р. осталося	$1.377.98
Прихід в 1961 р.	932.33
Розходи в 1961 р.	1,895.01
В касі осталося	415.30

Річні збори відбулися в домі пані К. Гутняк 3 грудня 1961 р. Заряд на 1962 р. голова — Анна Тріщук, заст. голови — Ґеня Тріщук, секретарка — Софія Котелко, заст. секр. — Наталія Котелко, касієрка — Юстина Кіндрачук. Господині: Катерина Гутняк, Марія Тобашнюк, Ольга Радзівон, Анна Василик і Франка Бескаль. До церкви господиня — Ґеня Тріщук.

Марія Сопотик, голова
Анна Тріщук, секретарка

МЕНЗІ, МАН.

Річні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки відбулися 13-го грудня в домі пані Юзефки Друль членок присутних було 9. Голова Михаліна Чвалюк відкрила збори молитвою. Пресідницею зборів була Михайлина Чвалюк, секр. Розалія Пелешок.

Діяльність товариства за минулий рік: відбулося 11 місячних зборів. Членки приготовили 2 обіди — храмовий обід і спільне свячене, 1 спільна вечеря, 2 пущення з варениками, улаштовано 4 концерти — Різдвяний, Тараса Шевченка, День Матері і української школи. День Подяки і Свято Книжки відсвяткували з вечірною Відправою — відправляв Всеч. о. Мельничук.

Були читані реферати на свято книжки, Лесі Українки і 35-літний ювілей Союзу Українок Канади. Жертвували на Народній Дім — $139.75, на церкву $67.75, на Катедру у Вінніпегу 50 дол., на „Марч оф Даймс" — 10 дол., Червоний Хрест — 5 дол., українську школу — 10 дол., організаційний фонд — 5 дол., пам'ятник Тараса Шевченка — $16.26, на Колегію св. Андрея — $11.60. Вислали делеґатку на з'їзд до Вінніпегу.

З 1960 р. осталось	$953.04
Прихід в 1961 р.	509.92
Розхід в 1961 р.	428.13
В касі осталося	1,034.83

Наш відділ має лише 10 членок. Заряд наш остається той самий. голова — Михайлина Чвалюк, заст. голови — Марія Чвалюк, секретарка — Розалія Пелешок, касієрка — Юська Друль, фінанс. секретарка — Настя Друль.

Контрольна Комісія — Юзефка Друль, Наталя Скоцеляс.

Господині — Наталя Скоцеляс, Марія Друль, Наталя Пелешок. Референтка архіву — Наталя Пелешок. Ґардиробчиця — Марія Друль, сестриці — Розалія Пелешок і Марія Друль. **Мих. Чвалюк,** голова

Розалія Пелешок, секретарка

ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД

Провінціяльний З'їзд Союзу Українок Канади в Саскачевані відбудеться в Саскатуні спільно зі з'їздом ТУС. **В днях 20 і 21 квітня в приміщенні Інституту П. Могили п. ч. 401 Мейн ст.**

ПРОГРАМА

Сесія почнеться в пятницю рано 20 квітня.

9:10 рано — реєстрація
10:00 — молитва — Всеч. о. В. Сенишин
Відкриття з'їзду — Оля Андрущак, голова
Вибір президії і комісій — номінаційної та резолюційної
Звіти членок провінціяльної екзекутиви
Звіти референток
Привіти делегаток
Перерва на обід
1:15 по обіді — привіт і промова голови Союзу Українок Канади С. Пауш
Групова дискусія на теми:
1. журнал „Промінь"
2. Інститут П. Могили в Саскатуні
3. Приєднування молодих жінок в членство Союзу
4. СУМК — наша молодь

Перерва на каву
Загальна сесія і дискусії та резолюції
Вибір екзекутиви на слідуючу каденцію
Вечером загальна конференція складових організацій і чайне прийняття.

Запрошуємо відділи і членство прибути численно на цей з'їзд.

Оля Андрущак, голова
О. Михайлюк, секр.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані А. Звоздецька — Сенгудо, Алта. — 1
Пані К. Пасічняк — Вінніпеґ, Ман. — 1
Відділ ім. Л. Українки — Редфілд, Саск. переслала К. Малицька — 2
Відділ ім. Х. Конопенко — Блейн Лейк, Саск. переслала М. Цьона — 2
Пані Н. Зенчишин — Реджайна, Саск. — 2
Пані Перепелюк — Флин Флон, Ман. — 4
Пані М. Гавриш — Едмонтон, Алта. — 4
Пані П. Матієшин — Овкборн, Ман. — 1
Пані К. Боярчук — Норт Сорей, Б. К. — 1
Пані О. Сушко — Гемилтон, Онт. — 1
Пані С. Столярчук, Вилингдон, Алта. — 1
Пані Д. Керчак — Едмонтон, Алта. — 1
Пані А. Тацюн — Форт Вілліям, Онт. — 1
Пані М. Дорош — Саскатун, Саск. — 2
Пані К. Рудей — Шіго, Саск. — 1
Пані Дметрійчук — Гемилтон, Онт. — 1
Пані Є. Роман — Гемилтон, Онт. — 1
Пані А. Ріпак — Виниярд, Саск. — 1
Панство С. Ґутий — Кокрейн, Онт. — 1
Пані С. Котелко — Кадварт, Саск. — 3
Пані І. Ґудзовська — Торонто, Онт. — 3
Добр. Г. Зузак — Вірдейл, Саск. — 1
Пані А. Горбай — Роблин, Ман. — 2
Пані Є. Верхомин — Едмонтон, Алта. — 2
Пані М. Сулима — Едмонтон, Алта. — 2
Пані А. Присяжна — Вірдейл, Саск. — 7
Пані К. Ємчук — Форт Вілліям, Онт. — (давніше) 2
Ігумен А. Щербань — Торсбі, Алта. —
Пані Л. Луцик — Гефорд, Саск. — 1
Пані Є. Бублик — Кемсек, Саск. — 1
Пані М. Квас — Торонто, Онт. — 3
Пані А. Євчук — Давневю, Онт. — 10
Відділ ім. О. Пчілки — Йорктон, Саск. — 1
Пані П. Франко — Тіодор, Саск. — 1

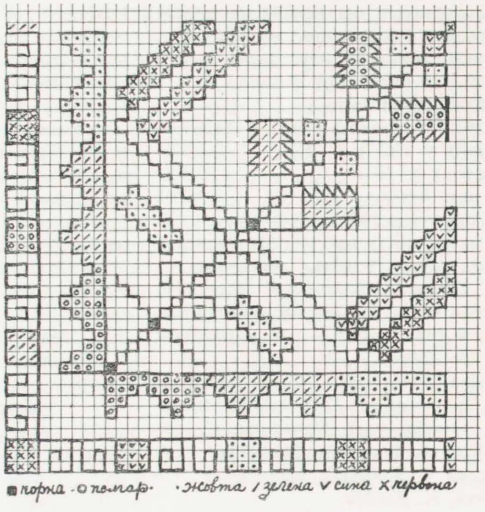

Хрестиковий взір, який можна примінити до різного роду вишивки як обрус, доріжка. Стіб - обвідка чорна.

СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ
З нагоди 35-літнього ювілею
засилаю
сердечний привіт та висловлюю признання за всі досягнення в минулому і бажаю як-найкращих успіхів на будуче.
Марія Білоус,
Давфин, Ман.

УВАГА! УВАГА!

Подаємо до відома наших читачів, що в США виходить друком єдиний в діяспорі, український виховний журнал „Життя і Школа". Журнал подає матеріяли на виховно педагогічні теми і тому повинен знаходитись в кожній українській школі, молодечій установі в руках наших педагогів та виховників і батьків. „Життя і Школа" появляється друком (з певними змінами назви) вже восьмий рік і в ньому друкувалась і друкуєсь низка наших кращих педагогів але для зміцнення фондів та поліпшення змісту необхідно приєднати більше нових передплатників. Річна передплата виносить $3.00, прохаємо всіх зацікавлених замовляти його разом з вплатами під адресою:

ZHYTTIA I SHKOLA, DR. W. LUCIW. 35 Day Street
New Haven, Conn, U. S. A.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

В залученню посилаємо чек на суму 25 дол. З того 5 дол. за поміщення привіту в журналі з нагоди 35-літнього ювілею Союзу Українок Канади, а 20 дол. це жертва на видавничий фонд журналу „Промінь".

При цій нагоді висловлюємо наші щирі побажання для Редакційної Колегії. Спеціяльне призначення для редакторки п-і Наталі Когуської.

За Відділ:
Марія Білоус, голова
Я. Чайковська, кореспонд. секр.

Вже другий рік висловлюю мою радість з приводу Вашого шановного видавництва, яке має добрих і здорових розумом і духом працівників та дописувачів. Ваша праця гідна признання, бо приносить великі моральні користи для наших українських жінок. Тому хочу і я доложити свою цеголку до так важного журнала „Промінь", а саме засилаю мою передплату на один рік на понижчу адресу...

Анна Підвисоцька

Посилаю мою передплату на журнал „Промінь" і щиро бажаю, щоб журнал поширився між українським жіноцтвом та завітав до кожної української хати. Щасти Вам, Боже!

Раїфта Лакуста,
Ст. Кетерінс, Онт.

З нагоди другої річниці „Променя" засилаю мої найщиріші побажання, передплату і 5 дол. на пресовий фонд. Бажаю головній редакторці, пані Н. Когуській і всім, які трудяться при виданні нашого цінного журнала, кріпкого здоровя і витривалости працювати в користь українського жіноцтва.

Марія Вавринюк, Едмонтон, Алта.

Перебуваючи деякий час в Канаді я мала нагоду познайомитися з Вашим гарним і направду цікавим журналом „Промінь".

Тож бажаю стати передплатником Вашого журнала. В цьому листі висилаю 5 дол. на передплату. Бажаю одержувати журнал від м. січня ц. р.

Оксандра Мудрей, Чікаго, Іллінойс

Посилаю мою передплату на „Промінь". Дай Боже Вам сили продовжувати цей журнал, який є такий дорогий для нас членок і для наших дітей тут у вільній країні Канаді.

С. Гудима, Гренд Сентр. Алта

З нагоди 35-ліття Союзу Українок Канади складаю щирий привіт а журналові „Промінь" бажаю великих успіхів на будуче. Пересилаю мою передплату.

Гафія Ґаба, Ґренд Велей, Онт.

Посилаю 5 дол. на передплату і пресовий фонд нашого дорогого журнала „Промінь" дуже скромний але щирий.

І з нагоди 35-ліття Союзу Українок Канади складаю свій сердечний привіт, бажаю найкращих успіхів на будуче. Оцінюю заслужених основательок Союзу. Вітаю дорогу нашу редакторку пані Наталю Когуську, що так совісно виконує свою працю. Щиро здоровлю всіх наших читачок, що дорожать своїм журналом „Промінь". Бажаю успіху у громадській праці нашій молоді. Щасти Боже!

Анастасія Бабляк, Вердон, Кве.

Вже від якогось часу мрію, щоб запреномерувати собі такий гарний і поучаючий журнал „Промінь". Досі не могла спромогтися але я його все читала з бібліотеки жіночого т-ва, бо наше товариство передплачує його. Думаю, що було б добре, щоб кожна членка передплачувала цей журнал для себе і з нього користала, що дай Боже.

Марія Григор, Ніпавин, Саск.

May I take this opportunity to wish your magazine "Promin" continued success, and the best of 1962 to all your staaff, who do such a wonderful job.

Phillis Law, Flin Flon, Man.

Засилаю 5 дол. на передплату і прес. фонд „Променя". Бажаю Вам з Новим Роком найкращих успіхів у редакційній і видавничій праці нашого журнала. Цей журнал повинна передплачувати кожна членкиня по всіх наших жіночих товариствах-відділах Союзу. Цим ми дамо доказ, що ми жінки є свідомі членки своєї організації і українки.

Н. Коваль, Овкборн, Ман.

Посилаю свою передплату і прес. фонд. Редакторці „Променя" і її співпрацівницям засилаю найкращі побажання, багато сил і витривалости в дальшій праці. Хай Господь благословить Вас на просвітній ниві.

Катерина Параска, Гилберт Плейнс

Я не отримала „Промнь" за січень. Очікую на журнал кожного місяця і ніяк би не була без нього. Желаю редакції всього найкращого. Хай Бог благословить Вашу дальшу працю.

Анна Баран, Карловрі, Ман.

Посилаю передплату на „Промінь". Прошу далі висилати, бо то велика розрада для мене бідної темної каліки. Мої мама, коли здорові то все мені читають.

Маруся Демяник

З нагоди 35-ліття Союзу Українок Канади я щиро вітаю перших основательок піонерок. Дай Боже, щоб і на будуче був світлом для українського жіноцтва, бо він учить любити своє рідне а шанувати чуже.

Бажаю і журналові „Промінь" добрих успіхів у дворічне його існування, і щоб цей журнал був дороговказом для всього українського жіноцтва. Щасти Боже нашому проводові працювати спільно з загалом для добра українського народу.

Передплатниця Анна Бельбас,
Росбурн, Ман.

Посилаю передплату на журнал „Промінь" на 1962 р. Я його дуже люблю читати і на його передплату я даю з останнього. Прошу вибачити, що так припізнилася.

Павліна Шеремета, Єлов Крік, Саск.

Посилаю передплату на журнал „Промінь". Посилаю також хоч 1 дло. на прес. фонд. Прошу прийняти від мене цю скромну пожертву.

Ліна Козар, Едмонтон, Ман.

ПОПРАВКА

ч. 1 з ц. р. „Променя" в репортажі „З поїздки по Брітіш Колумбії" у Валей, гостю вітала пані Крулицька, голова т-ва. (Подано, що пані Боярчук).

Печеню мяса найкраще обертати в кухні широкою варешкою, ніколи не проколювати гострими виделками, тому, що з мяса збіжить сік і воно стане сухим.

P JAN 62
MALANCHUK MRS N
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

...ANT
"Air Conditioned
Have the Best Meals
in North Battleford for Saskatchewan

Lucyk's Book & Gift Shop
School and office supplies, China,
Gifts and Greeting cards
North Battleford, Sask.

Fort Motel Battleford's Newest
Fort Motel Battleford's newest pleasantly located (at the) junction highway 5—40—4 West.
Spacious grounds fully modern
Single, double & family units with:
Kitchenette, T.V. phones, swimming pool. Adjacent to Esso and restaurant. Reservation accepted by letter or wire. Ph. 937-2651 Battleford, Sask.

НАЙКРАЩЕ ЗАВЕДЕННЯ ДЛЯ ЧИЩЕННЯ ВАШОГО ОДЯГУ!
KINGSWAY DRY CLEANING
9232—III Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—2710
Петро Федьо і **Пилип Коваль,** власники

For the "REST" of your life
Stay at the
AUDITORIUM HOTEL
D. G. LUTZAK, Mgr.
North Battleford, Sask. Phone 445-2456

НАЙКРАЩІ КВІТИ НА ВСЯКУ ОКАЗІЮ!
MICHAEL'S FLOWERS
9712—III Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 477—4025
Марія Бісюк, власник

THE ROXY PHOTO STUDIO
and
PHOTOGRAPHIC SUPPLY STORE
Box 217 — North Battleford, Sask.

ВІДСВІЖУЮЧІ НАПИТКИ ДОБІРНОЇ ЯКОСТИ!
Prairie Rose Manufacturing Co. Ltd.
9611—104 Avenue, Edmonton, Alta. — Ph. 422—1881
Василь Гавриляк, власник

НОВИЙ ЖУРНАЛ

Оглядаємо вже друге число „Новий Літопис". Перше його число появилось при кінці 1961 р. Виходить у Вінніпегу. Редагує редакційна колегія. Головний редактор Муликк-Луцик.

В редакційній статті першого числа читаємо ось що про якість і завдання цього журнала:

„Новий Літопис" — це журнал універсального характеру, з особливим підкресленням українського й американського секторів.

Він присвячується різним ланкам життя: суспільного, наукового, мистецького і т. д. Він заплянований як трибуна вільного вислову думки індивідуальностей...

„Новий Літопис" сполягає тільки на тих читачів, що вже підготовані його читати і тих, що бажають самоосвітою підготовитись до того."

Вітаємо появу „Новий Літопис" і бажаємо йому блискучих успіхів у його розвитку і числі його читачів.

Редакція „Промінь"

УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ

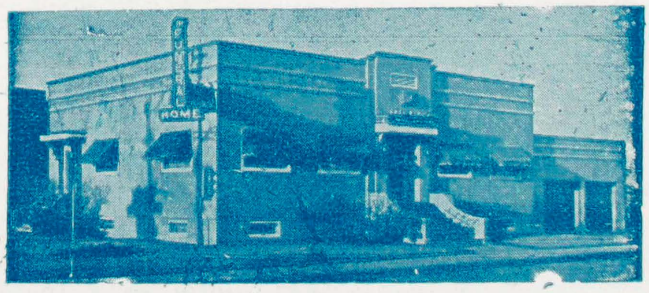

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

PARK MEMORIAL FUNERAL DIRECTORS
9709-111 Ave. Phones: GA 2-2331 & GA 4-1633 Edmonton
Відділи в таких містах Альберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake — Myrnam — Wilna — Mayerthorpe — Wildwood.
В. М. СМОЛИК, управитель